

פרוטוקול ועידת דאנציג, 12-15 באפריל 1931

ב-12 באפריל 1931 התכנסו באולם "וירטשפיזהאוז" בדאנציג 103 צירים נציגי תנועת בית"ר מארצות שונות, ובעיקר לטווייה, ליטא, פולין, ארץ-ישראל, גרמניה, אוסטריה וסין.¹ רוב הנציגים היו ילידי מזרח אירופה. ועידה זו התכנסה לאחר שבע שנות פעילות של התנועה, אשר החלה את דרכה בריגה, בירת לטווייה, בשלהי 1923, לאחר ביקורו של זאב ז'בוטינסקי באיזור. קדמו לוועידה שורה של התייעצויות וויכוחים מעל דפי עיתון התנועה *אגרת*, שיצא לאור בריגה ובווארשה, בעברית וביידיש.

הבעיות שעמדו על סדר היום היו: מהי דרכה האידיאולוגית של התנועה, והאם בית"ר היא תנועה פאשיסטית או תנועה ציונית כללית, בלתי סוציאליסטית.² בעיה אחרת היתה שאלת היחס בין שלוש ההכשרות שאיש בית"ר חייב לעבור: הכשרה תרבותית, הכשרה מקצועית והכשרה הגנתית; מהי דרכו החלוצית של הבית"רי, והאם העלייה לארץ מחייבת אותו או לא? סוג אחר של בעיות שעלו בוועידה היה באשר לדרכי ארגונה של התנועה. התנועה גדלה באופן ספונטני, פעלה בארצות השונות, והתפתחה על פי דפוסי פעולה וארגון שונים. עתה הוחלט לאחד את דרכי הארגון של התנועה – הן את החלוקה האזורית לארצות (נציבויות), גלילים, סניפים, קנים וכו', והן את החלוקה הגילאית של חברי בית"ר לדרגות. אחת השאלות החשובות היתה הקשר של בית"ר לתנועה הפוליטית, ובעיקר למנהיגה, זאב ז'בוטינסקי. עד להחלטה בוועידה זו, שהעבירה את מרכז התנועה לפאריס, מקום מושבו של זאב ז'בוטינסקי – החלטה שנעשתה בלחצו של ז'בוטינסקי על נציגי בית"ר – נוהלה בית"ר על ידי המפקדה העליונה שישבה בריגה.

ה"אגרות" שהוציאה התנועה קודם לוועידה מבטאות חילוקי דעות רציניים בין

1. פרוטוקול ועידת דאנציג, הוועידה העולמית הראשונה של בית"ר, הודפס על ידי שלטון בית"ר בפאריס ביולי 1931. עמודים 1-5 נוספו עם העריכה בפאריס. קודם לכן התקיימה התייעצות של מפקדי בית"ר על בסיס כלל-ארצי בווארשה, בינואר 1934. ראה: *אגרת לבני בית"ר* (16.7.29), ריגה, מכון ז'בוטינסקי (להלן: מ"ז), תיק ב/15.
2. ראה הוויכוח מעל דפי ה"אגרות" בין ב' לובוצקי, מ' יואלטון, ז' שם-טוב ואחרים. שם טוב טען שבית"ר היא תנועה פאשיסטית. אך דעתו היתה מאוד יוצאת דופן באותה העת. *אגרת לבני בית"ר*, ג (27.8.28), ריגה; *אגרת לבני בית"ר*, ט (12.12.28), מ"ז תיק ב/151.

מפקדיה השונים. חוברות אלה גם ליבנו את שאלת החלוקה של הבית"רים לגילאים, ודנו בשאלות ארגוניות: פעולות המוסדות המרכזיים, זימון הוועידה העולמית וחלוקת התפקידים בין חברי המפקדה העליונה: מזכיר כללי, הכשרה תרבותית, הכשרה ספורטיבית, הכשרה מקצועית ועלייה, ספרות ופרסום. כן נקבעו תחומי האחריות של המחלקות השונות.

דיון מיוחד הוקדש לחלוקה האזורית של סניפי בית"ר: גלילים, סניפים, גדודים, קננים וכיתות, ותפקידי מפקדיהן.³ בוועידה זו נקבע באופן רשמי האופי הלגיטימטי של תנועת הנוער. זאב ז'בוטינסקי הוא אשר לחץ בוועידה זו לתת לתנועה אופי צבאי-לגיטימטי.

ז'בוטינסקי הטיף ליצירת מדינה עברית שתשתרע על שתי גדות הירדן, ולשיעבוד הפרט לרעיון הממלכתי. לדעתו, בית"ר היא גם תנועה חינוכית לגיוניסטית ("אסכולה וצבא"). ביוזמתו נחתם חוזה בין הבית"רים לתנועה הרוויזיוניסטית. בוגרי התנועה – האוצרון – היו צריכים ליהפך לחברי הצה"ר.⁴ כנאמו אל הבית"רים הטיף ז'בוטינסקי למוניזם ולרעיון המדינה, ליצירת גזע רוחני חדש ולאומה בעלת כוח, היודעת לפעול מתוך רצון לאומי אחד. הוא יצא נגד האליטיזם הציוני והעמיד במקומו את "ההמון" היהודי המדוכא. הוא יצא נגד ה"שעטנו" – עירוב של סוציאליזם עם לאומיות, שאפיין את תנועת הפועלים הציונית – וגם מחה נגד מצבה ומעמדה של תנועת הפועלים. במוקד הוויכוח של נציגי בית"ר, בישיבות אחר-הצהריים והערב ב-13 באפריל, עמדה תפיסת התנועה של ד"ר בנימין לובוצקי.⁵ נקודת המוצע של לובוצקי היתה ביקורת נוקבת על התנועה הציונית: בשל קוצר ראייתם של מנהיגי התנועה הציונית נולדה בית"ר. מטרתה לחולל מהפכה באמצעות הנוער. הנוער הלא-בית"רי דואג רק לצרכיו האישיים, ותפקידה של בית"ר הוא לחנך את הנוער לציונות מוניסטית אידיאליסטית הפועלת למען העם. חלוצי הפועלים הפכו "ממתנדבים העוברים לפני המחנה – למתיישבים הנתמכים על ידי המחנה".⁶ בניגוד לדעות שהביע בעבר קבע עתה לובוצקי, בעקבות רבו, כי בית"ר היא גם בית-ספר וגם צבא, ויסוד היסודות בה הוא המשמעת המוחלטת. אלמנט שני בעל חשיבות רבה הוא ספורט המגן והמשטר הצבאי – חינוך לאומי עברי ליצירת אזרח עברי. לפי לובוצקי, הבית"רי הוא חייל נאמן המוכן לגיוס, גם אחרי שסיים את תקופת שהותו בתנועה.

לובוצקי לא ראה בעצם העלייה לארץ מעשה חלוצי. לפי הרעיון הבית"רי, עלייה סתם איננה טובה דיה, אלא רק עלייה של נוער המגויס לכל תפקיד אשר יטילו עליו: כיבוש, הגנה וכו'. לובוצקי יצא נגד הסיסמה של "חובת העלייה",

3. *אגרת לבני בית"ר*, מוקדשת לשאלות הוועידה העולמית, 14 (2) (4.10.30) ריגה; *אגרת לבני בית"ר*, 15 (3) (25.11.30), ריגה; *אגרת לבני בית"ר*, 16 (4) (31.3.31), וארשה.
4. ראה החוזה בין ברית הציונים הרוויזיוניסטים העולמית לבין ברית הנוער העברי על שם יוסף טרומפלדור, עמ' 71-72.
5. ב' לובוצקי, "בית"ריות", *אגרת*, 16 (4) (31.3.31), וארשה, עמ' 7-14.
6. שם, עמ' 13.

שרבים מן הבית"רים תמכו בה. העלייה לארץ איננה "חובה לאומית" אלא "זכות לאומית".

תפיסה זו תאמה את גישתו של ז'בוטינסקי, אשר חשש ששאלת עליית הבית"רים תכשיל את תנועת הנוער. ראשית, פעילות מפקדיה הבכירים בגולה היתה חשובה לו מאוד. הוא ידע שמוקד כוחו הוא יהדות מזרח אירופה, ובעיקר פולין. שנית, לנוכח המאבקים של הבית"רים בראשית שנות ה-30 להשגת סרטיפיקטים, חשש ז'בוטינסקי שהבית"רים יתייашו מן התנועה אם לא תדאג לעלייתם ארצה, ולכן צידד ברעיון של "זכות העלייה".

רבים מנציגי בית"ר בכינוס התנגדו לרעיון הזה. הם ראו עצמם חלוצים לפני המחנה, ולא הבינו כיצד יעלה המחנה ורק אחריו החלוץ.

ז'בוטינסקי סיכם את הדיון בפרשה פוליטית: "דעתי היא, כי הבית"רי שיהיה מוכרח להשאר בגולה – למרות רצונו הכביר לעלות – לא יהיה בית"רי יותר גרוע מאשר הבית"רי העולה" (עמ' 22).

כאמור, הוא פעל באופן שיטתי להפוך את בית"ר לארגון שיעמוד לשירותיו הפוליטיים:

א. היעדים שהציב לתנועת בית"ר היו זהים לאלו של התנועה הפוליטית, אבל נוסחו ביתר בהירות ותקיפות.

ב. נחתם חוזה בין ברית הציונים הרוויזיוניסטים לבין ברית יוסף טרומפלדור. החוזה קבע, שרק חברי הצה"ר יכולים להיות חברי בית"ר הבוגרים; בוגרי בית"ר עוברים לאוצרון, היוצא מסמכות תנועת הנוער ועובר לתנועה הפוליטית; ובכל נציבות בית"ר יימצא נציג של ברית הצה"ר. כל אלה קשרו את הנוער הבית"רי באופן חוקי לתנועתו.

ג. החלטתו בוועידה זו להעביר את המרכז העולמי של בית"ר לעיר מגוריו, פאריס, וכן להרחיב את מספר חברי ההנהלה הראשית – שלטון בית"ר – ולכלול בה את נאמניו שגרו בפאריס, נועדה להגביר את הפיקוח והזיקה שלו לבית"ר. הוא הוסיף על גרעין הפעילים הצעירים מריגה, שצמחו מתוך יוזמיה הראשונים – אריה דיסנצ'יק, משה יואלסון, בנימין לובוצקי ואהרון פרופס – את ירמיהו הלפרין, הארי לוי, נתן מיכלין, רפאל רוזוב וארנולד שניאורסון. ארבעת האחרונים גרו בפאריס והיו נאמניו זה זמן רב (עמ' 48).

ד. בדאנציג נקבעו דפוסי הארגון של התנועה, שאיפשרו לראשה – ראש בית"ר – למנות את כל חברי השלטון והמפקדים הראשיים בכל העולם. בידו היו מעתה ההחלטות החשובות על דרכי פעולתה והתכנים שנמסרו לבית"ר. כפי שראינו לעיל, קדמו לכינוס בדאנציג דיונים מעל דפי עיתונות בית"ר על דרכה הרעיונית והארגונית. בדאנציג נקבעה באופן ברור תוכנית העבודה לגילאים השונים. הבית"רים חולקו על פי דרגות: דרגה א' – גילאי 12-14, דרגה ב' – גילאי 15-17, דרגה ג' – גילאי 18-20. כן נקבעו התכנים שייילמדו. הצעירים היו אמורים לעסוק בצופיות וספורט, והמבוגרים – בהכשרה רוחנית (תכנים תרבותיים) והגנתית (עמ' 26-27).

נקבע שכל הבית"רים צריכים לעבור שלוש הכשרות: הכשרה תרבותית, הכשרה מקצועית והכשרה הגנתית. התעורר ויכוח בין נציגי בית"ר על חשיבותן

הסגולית של שלוש ההכשרות הללו (עמ' 29-35).

גישות הבית"רים למהותה של התנועה ודרכה היו שונות, אך בשאלה אחת לא היה כל ויכוח. מפקדי בית"ר וזאב ז'בוטינסקי סברו, שעל בית"ר להיות תנועה שתיצור אדם חדש, ותשנה את אופיו ואורח חייו של היהודי הגלותי לטיפוס של אדם גאה, "בן מלך", המסוגל להגן על עצמו וניכר בנימוסיו היפים. רעיון זה, בניסוח זה או אחר, אינו זר לציונות, וניתן למצוא אותו כבר אצל ברדיצ'בסקי, ואצל מספר רב של סופרים והוגי דעות ציונים. אך אנשי התנועה הרעיוניסטיים וחברי בית"ר הוסיפו לו מימד נוסף. הם רצו גם לשנות את יחסם של אנשי תנועת הפועלים והמנהיגות הציונית ליהודי. לפי תפיסתם, הציוני "השמאלי" מתעניין רק בעתידו הכלכלי. יש להפכו לציוני איש צבא ממושמע, המקפיד על הליכותיו והופעתו המסודרת, הנשמע לפקודות ולא שוקע בים של "פלפולים" וויכוחים. המנהיגות הציונית נכשלה בניווט צורכי העם, והציבה אליטום במקום עממיות ולאומיות.

גישה זו הפכה את הרעיוניזם ואת בית"ר לקבוצות אפוזיציוניות להנהגה הציונית ולתנועת הפועלים בארץ-ישראל, והן שילמו על כך מחיר כבד של דה-לגיטימציה ורגשות שנאה מצד חוגים ציוניים רחבים.

עצם הגישות השונות והוויכוח הער שהתקיים בוועידת דאנציג מעידים, שההחלטה על קיום משמעת, מוניזם ושליטת הוויכוחים בין חברי בית"ר היתה רק משאלה ולא מציאות. פרוטוקול הוועידה מוכיח, שמדובר בתנועה הנמצאת בתהליך של גיבוש דפוסיים הרעיוניים והארגוניים. בתקופת הגיבוש, כלומר מאמצע שנות ה-20 ועד ועידה זו, היו תחומים שקשה היה להבדיל בהם בין הנוער הבית"רי לנוער הפועלי. אידיאליזם לאומי, העלייה לארץ כאחד ממוקדי הפעילות, לימוד השפה העברית ופרקים "הירואיים" מתולדות עם ישראל. אליטום – כל אלה אפיינו את שני המחנות, למרות שהאידיאולוגיה שלהם היתה שונה.

נציגי בית"ר בוועידה ייצגו עמדות שונות בקשר למהות התנועה. לדעת לנה ליברטל מלטוויה, מטרת בית"ר היא יצירת אורח טוב למדינה העברית העתיד לקום וחלוץ לאומי. אחרים הדגישו את הפן הצבאי (ירמיהו הלפרין, עמ' 33; יחזקאל דיליון, עמ' 34; צדיק, עמ' 35). מרדכי כ"ץ מליטא, שלימים שימש כראש שלטון בית"ר בפאריס ובלונדון, הדגיש יותר את המאבק בגלות: הגלות סירסה את נשמתו של היהודי ונטלה ממנו את "האינסטינקט האלמנטרי הטבעי" (עמ' 37). לכן הפכה ההגנה ל"ממור" של התנועה הציונית.

אחת הסוגיות שנדרו בוועידה זו היתה הסתירה בין דרך לגיוניסטית, המבוססת על שיטה צבאית ו"משטר של פקודה", לבין תנועה המבוססת על העיקרון הוולונטרי. הוחלט על פשרה, על פיה ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי ייבחר רק על ידי נציגים הנבחרים על ידי הסניפים השונים בעולם והנשלחים כצירים לוועידות העולמיות. לאחר שייבחרו, יעבדו ראש בית"ר והצירים הנבחרים את תוכנית העבודה, וירכיבו את המפקדה העליונה, שתפקידה לנהל את ענייני בית"ר העולמית. אך בין בחירות לבחירות, ובין ועידה לוועידה תנועה כל העבודה על ידי ראש בית"ר ושלטון בית"ר (עמ' 38-41).

עקב אכילס של פשרה זו היה, שההחלטה על קיום ועידה עולמית מדי שנתיים לא קוימה, מטעמים טכניים ועקב קשיים שנבעו מן הנסיבות ההיסטוריות הסבוכות. בין השנים 1931-1949 התקיימו רק ארבע ועידות עולמיות: הראשונה בדאנציג ב-1931, השנייה בקראקוב ב-1935, השלישית בווארשה ב-1938, והרביעית, לאחר יותר מעשר שנים, בתל-אביב.⁷

אחת הסוגיות שעמדו במחלוקת וגרמו לקרע בבית"ר בארץ-ישראל היה אופיה החלוצי של בית"ר. ראש נציבות בית"ר בארץ-ישראל, מנחם ארכר, שלא הגיע לוועידה זו, יצר תנועה המבוססת על עקרון הגדודיות. הוא הכיר את ז'בוטינסקי עוד מימי הגדוד העברי בתקופת מלחמת העולם הראשונה, והכין תשתית אידיאולוגית וארגונית המתאימה לדרכו של רבו. כך חולקו הבית"רים לגדודים - מגדוד 41 ומעלה, כהמשך לגדודים העבריים מתקופת מלחמת העולם הראשונה. ואולם, עוד קודם להקמתה הרשמית של בית"ר בארץ-ישראל באפריל 1927, לאחר החלטת הוועידה העולמית השנייה של ברית הצה"ר ו"קבוצת מנורה". ארגונים אלו היו קטנים, אך חבריהם היו בעלי נחישות אידיאולוגית. הם ראו בפועל החקלאי את מגשים הרעיון הציוני, והקימו מסגרת קולקטיביסטית בפתח-תקווה ואחר כך בבנימינה. שתי הקבוצות הללו הגיעו להתנגשות פוליטית ורעיונית. כל צד ראה את עצמו כמגשים האותנטי של התוכנית הבית"רית.⁸

בוועידת דאנציג ייצג גרשון שץ את הגישה הפועלית-אליטיסטית של עולי לטביה וחברי קבוצת "מנורה". הוא ביקש להקים ארגון חלוצי קולקטיבי, שיפעל למען העלייה הבית"רית ויחייב את חבריה לשירות של שנתיים בפלוגות עבודה מיוחדות. זאת, לאחר שהוא וחבריו התייאשו משילובם בהסדרות העובדים הכללית, שהיו חברים בה במחצית השנייה של שנות ה-20. הקרע העמוק נתגלע בעיקר לאחר הקמת מפלגת הפועלים הארץ-ישראלית (מפא"י) ב-1930 ומאורעות תרפ"ט, שחידדו את הפערים בינם לבין חבריהם מהשמאל (עמ' 41-43). שץ הציע להקים ארגוני פועלים נפרדים לבית"רים. הצעתו להקמת "גדודי עבודה" התממשה בהחלטת דאנציג להקים את פלוגות העבודה של בית"ר, שהוא מונה למנהלן.⁹

7. ראה פרוטוקול הוועידה העולמית השנייה, קראקוב, ינואר 1935, מ"ז, תיק 2/3/1/6; השלישית, וארשה, ספטמבר 1938, מ"ז, תיק 2/4/1/6; הרביעית: "כרוסט (עורך), הכינוס העולמי הרביעי לבית"ר, דיונים והחלטות, תל-אביב, אדר תש"י.

8. על הפער בין העמדות של שני הצדדים השווה לדוגמא: משואות (טבת תרפ"ח), המבטא את התפיסה החלוצית-פועלית של עולי ריגה, לעומת מזכרת לבני ברית טרומפלדור בא", תל-אביב תרפ"ח, המבטא את עמדת המפקדה הראשית בניהולו של מנחם ארכר. כן ראה: ח' בן-ירוחם, סדר בית"ר, א, ירושלים-תל-אביב תשכ"ט, עמ' 135-104. על ההחלטה להקים את בית"ר העולמית המאוחדת השווה Die II Weltkonferenz Zionistisch Revisionistischen Union, Paris 26 dec. 1926-1927; 2 January, כן ראה ח' בן-ירוחם, ספר בית"ר קורות ומקורות, א, ירושלים-תל-אביב תשכ"ט, עמ' 135-104, 344-323.

9. על דרכן של פלוגות העבודה של בית"ר ראה א' שטיין-אשכנזי, "פלוגות העבודה של בית"ר (1935-1931)", קתדרה, 51 (1989), עמ' 148-172.

פלוגות העבודה היו חלק משורה של ארגונים רוויזיוניסטיים שנוצרו למען הפועלים "הלאומיים": קופת חולים לאומית, הסתדרות העובדים הלאומית, "ארגון עובדי הצה"ר ובית"ר" וקרן תל-חי, שנוסדו במחצית הראשונה של שנות ה-30. בכך אימץ הרוויזיוניזם למעשה את גישת השמאל, שראה בארגון פועלים מכשיר בעל חשיבות פוליטית רבה.

מאז הקמתן ועד סוף שנות ה-30 היו פלוגות העבודה נושא לוויכוחים בלתי פוסקים על חשיבותן, על העול הכספי שהן מטילות על התנועה, ועל קירבתן האידיאולוגית והארגונית לתנועת הפועלים השנואה.

בוועידה התקבלו פה אחד כל ההחלטות בענייני ארגון, בחירת ראש בית"ר, והאידיאולוגיה הבית"ר. רק נושא העלייה התקבל ברוב קולות (עמ' 46-47, 52-72).

לסיכום: ועידת דאנציג הניחה את היסודות לארגונה ואיחודה של בית"ר העולמית. לראשונה נפגשו צירי בית"ר מרחבי העולם לויכוח רעיוני. הם גיבשו דרכי פעולה ואידיאולוגיה משותפת, תוך ניסיון להתגבר על חילוקי הדעות. האידיאולוגיה היתה מבוססת על פירוש מסוים של אופיו של החלוץ הציוני, הלגיטימי, שהוא מוניסטי, בעל משמעות והליכות נאות. חלוץ, אשר לפי דרכו של טרומפלדור מוכן להיות בורג ב"מכונה הלאומית". כלומר, לא רק פועל חקלאי אלא כל תפקיד שיידרש לקידום ענייני הלאום.

באידיאולוגיה הרשמית תפסה משנתו הפוליטית של זאב ז'בוטינסקי מקום מרכזי. הוא הוכתר בוועידה זו ל"ראש בית"ר", לאב התנועה, למנהיג הנערץ, וגם לאיש הקובע באופן מינהלי את דרכה. תואר זה לא ניתן מעולם לאיש אחר. בוועידה זו נקבע הקשר האמיץ בין הנוער לתנועה הפוליטית.

כך הוחלט בה, בניגוד לרצון המנהיג ולשיטתו, על הקמת מסגרות מיוחדות לפועל הרוויזיוניסטי. שתי סיבות הביאו לכך. האחת, התהום שהלכה ונפערה בין תנועת הפועלים לתנועה הרוויזיוניסטית לאחר מאורעות תרפ"א,¹⁰ שחייבה את הפועל הרוויזיוניסטי לבטא עצמו בכלי ארגון משל עצמו. ושנית, בשל מקומם המרכזי והמיוחד של יוצאי ריגה בראשית דרכה של התנועה, אשר הטביעו בה את הרעיון החלוצי-פועלי-לאומי. אין זה מקרה, שרוב המנהיגים שהנהיגו את בית"ר העולמית עד ועידת דאנציג באו מקרב קבוצה זו.

10. על השפעת מאורעות תרפ"ט על תנועת בית"ר בארץ-ישראל ראה א' שטיין-אשכנזי, "ז'בוטינסקי ובית"ר בשנות העיצוב של התנועה", *כינונים*, 15 (1982), עמ' 117-134.

הכינוס העולמי הראשון של ברית תרומפלדור

(הרצאות, ויכוחים, החלטות)

ספרית בית"ר בהוצאת השלטון, חוברת מס' א', פאריס, ביולי 1931

המקור: מכון ז'בוטינסקי, 6/1/2/6 (נדפס ככתבו וכלשונו)

במקום מבוא

(כרוזו של ראש בית"ר)

אחרי שבע שנות הכנה בתפוצות העולם העברי, נתכנסו בדאנציג מפקדי בריתנו יחד עם נבחרי קניה לסיים את תכנית הבנין הבית"רי. השפעת ועידתנו העולמית הראשונה עלולה היא לעבור את גבולות המסגרת המפלגתית של זרם אחד בין זרמי תנועת הנוער העברי. תפקיד הרבה יותר עקרי, הרבה יותר כללי מלאה ועידתנו: בפעם הראשונה לתולדות הציונות, נקבע שם בדאנציג, תפקידו של הנוער בתור פועל יוצא מהרעיון הממלכתי בישראל.

הרעיון הזה – יצירת מדינה עברית על שתי גדות הירדן – הוכרו למטרות היחידה של המפעל הלאומי, למשא-נפשו היחיד של הנוער הבונה והלוחם; לרעיון הזה, ולו לבדו, הותאמו גם מסילות חנוכו של הנוער וגם דיני שרותו האזרחית בעתיד. "עקרונות בית"ר" שנוסחו בוועידת דאנציג מכריזים, כי תכנה היחיד של חלוציות אמיתית הוא שעבוד הפרט והמעמד בפני אדנותו הבלתי-מוגבלת של הרעיון הממלכתי: לשם התפקיד הזה יכין את עצמו כל בית"רי לתעודת העבודה ולתעודת ההגנה ובכל ימי חייו מוכן לקריאת ה"גיוס" הן בתור עובד והן בתור חייל.

בדאנציג אחדנו את המבנה הפנימי של בית"ר. השווינו ושקלנו את צורות הארגון השונות שסגלו להם סניפנו בכל ארץ וארץ, ואת הטוב שבכולן צרפנו לשטה מאוחדת, בשטה זו נתבטא האופי הכפול של בית"ר, אופי של אסכולה וצבא גם יחד. שלש הדרגאות א' ב' וג' תוקדשנה להכשרה ולהשתלמות, חוק לימודים קבוע וזמן קבוע לכל אחת משלשתן, – ואחר-כך נסתפח בן-בית"ר לאוצרון הבית"רי (ריזרווה) לכל ימי חייו; ליום מותו או עד ליום בגידתו.

בתור היסוד הארגוני לכל התנועה הנחנו את עקרון ההכשרה ההגנתית. המוני בית"ר בכל ארץ וארץ יסתדרו בצורת גדודים; קשר תמידי יוצר בין כל בית"רי לבין גדודו המיוחד; מדרגא א' – בתור תלמיד מתכונן יסתפח אל גדודו, וגם אחרי גמרו את חוק שרות בדרגאות יישאר נאמן לגדודו ומוכן לגיוס בשורות גדודו.

ההכשרה ההגנתית הוכרה בתור הראשונה מכל חובות הבית"ר. לתנאי שבלעדיו אין קיום בכריתנו הן לצעיר והן לצעירה. לעת עתה נסתפק בתכנית מוגבלת של חינוך הגנתי; אבל במשך שנת תרצ"ב יוסד בעזרת הקרן "תל-חי", בית ספר מרכזי למדריכי בית"ר ובעתיד הקרוב נוכל להרחיב ולשכלל את התכנית הזו.

כמו כן הוכרזה לעקרון גם השלמת הדבור העברי בחייו הפרטיים והארגוניים של כל בן בית"ר, לעקרון שבלעדיו אין לך מקום בגודי בית"ר. שעורים ובחינות ייקבעו למטרה זו, וסמן מיוחד ינתן בעתיד לדוברי עברית. אותו הדין הוא בדבר תוצרת היישוב! כל בן בית"ר צריך לדאוג להפצת תוצרת היישוב. קודם כל עליו יהיה לספק את צרכיו הוא. את תלבושתו הבית"רית יכין לו מתוצרת היישוב, ושנית יקדיש את כל כוחותיו ליצירת דריסת רגל לתוצרת היישוב בן חוגי עמנו הרחבים.

גם להכשרה המקצועית נקבעו בדאנציג דרכים מסוימות שיקלו על הבית"ר את הכנתו לתפקיד הבנין הממלכתי.

ערך מיוחד ונעלה ניתן בדאנציג למושג ה"חלוץ", אותו ערך שעליו חלם תרומפלדור, יוצר הרעיון החלוצי, ואשר נשכח ונטשטש בגלגולי המציאות הקטנטנת של עשר השנים האחרונות. כל בית"רי העולה ארצה בתור בית"רי, יקבל לשנתים את העול החפשי של שרות הגיוס הבית"רי. לאשר יישלח ילך, את העבודה שתוקבע לו – יעבוד: ורק לאלה, ורק לזמן שרותם, ינתן התואר של חלוצי בית"ר.

פתרון מוחלט קבלה בדאנציג שאלת היחסים בין ברית תרומפלדור ובין ברית הצה"ר, פתרון ברוח העקרונות שעובדו לפני חצי שנה על ועידת הצה"ר בפרג. הצה"ר איננה מפלגה בציונות: הצה"ר היא הציונות ובית"ר היא האסכולה והצבא של הציונות. בגבולות תפקידה הכפול חפשיית היא בית"ר כגוש עצמאי. בשנות גיוסו בתור חלוץ-בית"ר יעמוד הבית"רי ברשות ההנהלה משותפת שתוצר למטרה זו בארץ, בכל שאר תפקידיו האזרחיים – בן בית"ר – בן הצה"ר הנהו. בית"ר והצה"ר אינן שני מחנות: אינן אלא שתי דרגאות לכולל הגדול האחד – לציונות הממלכתית.

התקנון שעובד בדאנציג אחד את שני העקרונות השואפים לבטוי בחיי ארגונו המורכב – ארגון שהוא "תנועה" מצד אחד, – צבא ואסכולה מצד שני. שני העקרונות הם – בחירה עמונית ושלטון צבאי. לכנוס העולמי ישלחו המוני בית"ר את נבחריהם, והנבחרים האלה יבחרו את ראש בית"ר עם קציני-שלטונו להנהלה ואת שופט בית"ר להשגחה ולבקורת. אבל המפקדים כולם, החל מנציבי בית"ר הארציים ועד ראשי הצרורות והגדודים, יתמנו מלמעלה למטה ורשות נתנה לכל בית"רי לפנות אל שופט בית"ר, והשופט יבדוק את תלונות הבית"רים ויביע את דעתו לראש בית"ר, לתשומת לבו של ראש בית"ר והשלטון.

השלטון – המפקדה העליונה" לשעבר – הועתק לעיר מגוריו של ראש בית"ר ויעבוד אתו יחד במגע תמידי.

בית"ר נתבגרה, והנה עומדת על מפתן חיי בוגר, חיי מפעל וכבוש, לא

תשתכח מלבנו זכותם של אלה אשר, לפני שבע שנים, יצרו את הגרעין הראשון לברית תרומפלדור ואשר נהלו עד עתה, והיום מתחילה לפנינו התקופה השניה לחיי בית"ר – התקופה המחלטה, אשר עפ"י מסקנותיה ישפטו דורות העתיד את טיבו של הדרר הזה.

*

מהמערכת:

הפרוטוקול המקוצר הזה והחלטות הועידה נמסרים בזה לבית"רים. בחוברת זו מתבטאת רוחה של בית"ר וההחלטות הנמצאות כאן תשמשנה יסוד לעבודת בית"ר ולכיוונה להבא.

פרוטוקול הישיבות

ישיבה ראשונה: 12 באפריל שעה 20.45 פותח ראש-בית"ר זאב ז'בוטינסקי את הועידה העולמית הראשונה לבית"ר באולם "הוורטרשפיזהאוז" אשר בדאנציג בנוכחות 103 צירים ו-140 אורחים וקהל רב. את הועידה מברכים: בשם הקהלה היהודית בדאנציג יועץ-המשפטים הד"ר פאביאן, בשם ההסתדרות הציונית בדאנציג הד"ר לאנדא, בשם "המזרחי" דשם הרב סגלוביץ, רב הקהלה בצופוט הרב חן, בשם ברית הצה"ר דאנציג ה' מאריאנובסקי, כ"כ הצהיר בפולניה המשורר ד"ר יעקב כהן, בכ' הצה"ר בגרמניה, ה' בלילובסקי וב"כ מחלקת קרן תל-חי לפולניה – הד"ר פלדרו (בן שם). מפני חסר פנאי אין מקריאים את כל הברכות שבכתב חוץ ממכתבו של ה' מאיר גרוסמן, אחד מיוצרי הגדוד העברי וכ"כ את שמות שאר המברכים.

ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי (גרמנית):

אספה נכבדה! הוטלה עלי החובה להציג לפני הנאספים את החזיון של ברית תרומפלדור, או בקצור: בית"ר. כל מה שאומר ידוע לכל בית"רי, אולם אינני בטוח בכך שיעלה בידי הערב למלא את תפקידי. אם גם עמדתי ליד ערישתה של בית"ר – אין אני יודע באמת את תכונת התנועה הזאת, חוץ מזה שהערישה הזו עמדה בריגה. צעירים, כמעט ילדים יסדו את התנועה, חוץ מאחד שעמד על סף גיל יותר קשיש, וכיום התפתחה וסניפיה נמצאים בכל מקום שבו ישוב עברי. הן שמעתם זאת מהברכות: הסניף הגדול ביותר – בפולניה, יותר קטן – טיאן-טוין.

בית"ר נולדה ברגע מר וקשה, לפני 6 שנים עברו עלינו ימים קשים. למעופו של הרצל לא היה אף זכר. נפוצו התקוות המשיחיות שלאחרי הצהרת בלפור. – אז התחילה המגמה להתאים את הציונות לחכם של מחנות שונים. ומובן כי אם רוצים להתאים דבר עצמאי לרוח זר, הוא מאבד את תכנו. – בראשונה השמיטו את המושג "מדינה עברית" וכאשר החלו בעבודה "מעשית" של התישבות הכריזו על הסיסמא, כי דרושה לנו לא כמות אלא איכות, כי בארץ ישראל

צריכים להיות אנשים יפים, טובים ומוסריים. – הכל אפשר להלכיש בבגדים יפים. וגם כאן מצאו מסוה של מלים יפות לענין מכוער. האמנם יתואר, שאפשר לענות להמונים המדוכאים של עמנו בדרשם מבוא לארצם: "לא יפים אתם די צרככם"! והנה מחלקים את העם היהודי לשני סוגים: הראשון – בעל "יפי הנפש", שיגאל, השני – הסוכל שלא כדאי לגאלו. לא תוכל נפש צעירה להתלהב למען אידיאה כזו, וטבעי הוא שהנוער געלם משורות הציונות. אפס, חלק אחד של הנוער הציוני חבר תפישוה ציונית זו, בתוכן סוציאלי אחר. הוא המציא בזה מין אמלגם. ואולי שעטנו. שעטנו! בר-טוב. צמר – טוב. אבל שניהם יחד – רעים. מדוע? – זהו סוד, אשר לא אוכל לבארו, אבל מסתפק אני באמת הפשוטה: אל תערבבו שני דברים טובים. – אמנים! הרחוב הזר עשיר ממנו. והנה מביטים צעירינו דרך החלון ורואים את שלל צבעי הדגלים היפים ושומעים את המוסיקה המשכרת הזרה ומתפעלים! הם פותחים את האשנב, פונים החוצה בראשם, בגופם וצועקים: "אנחנו אתכם", עד אשר, אהה – הם נופלים החוצה... גם זו התכולות. גם ההתכולות השכיחה ראשיתה באמלגם. ואולי הגענו בימינו עד לידי מין משונה של נציונל-אסימילציה!

בתור מחאה נגד זה נולדה בית"ר. אין לנו צורך באמלגם. יש לנו אידיאל שלם משלנו, ואם גם קטן הנהה. כל חיינו, כל רגשותינו, חיים אנו אך ורק למען אידיאל זה. ככה מבין אני את תנועת בית"ר. אתמול נסיתי לברר את מושג המוניזמוס. קשה הדבר, בפרט כשצריך לדבר בשפה שאינך בה בן-בית. היהדות מכירה מלה. מלה פשוטה פרוזאית ככל שם מספר: "אחד". ומלה זו היא היא אבן הפנה לכל תפישת היהדות. והנה אחדות בעברית כנראה אין זו משמעת שהכל הולכים יחד. אחדות נמצאת בלבו של כל אחד, אם עולה בידו להחזיר את הכל על בסיס אחד.

לא אוכל להביע זאת בדברים וגם לא חברי הצעירים, אולם כמדומני כי דברי המשורר יביעו זאת:

שמש אחת במרום

ושיר אחד בלב

ואין שני..."

והנה נדמה לי, כי הרעיון האחד השולט – הוא רעיון המדינה: Staatagedanke, וזהו הצורה המשותפת לכל האומות. אולם אנחנו גם נדע כמה למלאה. ולזה שואף הנוער בכל התנאים והאיש הצעיר מתכוון לשרת כלו לרעיון נעלה זה: "קחני והשתמש בי"! (מחיאות כף) וזה היפה ביותר. פחדים אצלנו מפני כוח הזרוע. אבל יש גם וסר כוח הזרוע. אל נא נשכח – מי אנו? יש אומות יותר גדולות מאתנו. אבל, הראיתם, כשבא-כוח אומה גדולה ונאורה כזו ימצא באפריקה המרכזית, בקונגו, ולמרות תרבותו הגבוהה, נשמע ממעשים אכזריים, ממעשים נוראים. ההבדל בין אירופה ובין אפריקה המרכזית הוא: הבא אסור – התם מותר! זכורני מקרה, שמנהל חברת המסלה האלקטריית באודיסה שלפני המלחמה האדון קומביין, בלגי מלידה ובעל תרבות, זיכה בסתירת לחי את אחד הקונדוקטורים. מאליו מובן כי באנטוורפן לא היתה עולה כזאת במוחו. אבל באודיסה מותר! ובאנטוורפן – אסור. והנה: גם אומתנו

נותנת הזדמנות, שהכל מותר. הפקר! פירוש המלה הוא: "מותר", אולם גם: "פריצות", משיחים הרבה על הפציפזם. מתגאה אני בעמנו שרעיון זה – רעיונו הוא, אבל לכל אמת – כמה צדים. ורע מאד, אם על כל מצח יהודי חרות: "הפקר!" "מותר!" השמרו ואל תשלחו את האנשים אל "קונגו", אל תביאום לידי נסיון...

רבתי! קל מאד לכוז: "מה מפעלכם – מחנכים אתם בחורים בעלי כוח, מלמדים אותם להשתמש בנשק! "אבל כלום שכחתם את משל שני הכלבים שברחוב: הקטן צועק ומתרגז, provoziert, – הגדול הולך לו במנוחה. – בזמן למודי נוכחתי במקרה זה: בבית קהוה יושבים סטודנטים גרמניים. נכנס סטודנט יהודי, מביט כה וכה ופונה פתאום אל אחד הסטודנטים הגרמניים: "אדוני – מדוע זה תצחק?!"

הלז עונה: "אני אף לא הרגשתי בכך!"
היהודי: "אתה מעליב אותי!"

כיצד אפשר לשכוח, שחינוך כוח ועצבים שקטים גם הוא ענין של מוסר. שאלוני רבים: "הבאמת רוצים אתם להפוך אנשים למכונות?! הן התרבות דהאידינא שואפת דוקא לחופש הפרט ונלחמת במיכניזציה". אולם יש הבדל: אם בימי הקיסר ניקולאי הכריחו אותנו – הדבר היה רע. כיום הזה, כשהנוער שלנו ידע להתארגן מאליו, ו-10.000 איש יעשו כאחד תנועה פשוטה אחת – כן, גם זאת מכונה. אבל אם עם איננו יודע להיות מתוך רצונו עצמו "למכונה" – אינו אומה. יש המון, ויש אומה! אומה היא, שיודעת לפעול יחד מתוך רצון אחד. הגעגועים לרצון הלאומי הם השוררים בשורותינו, ולו גם יתבטא הרצון הזה בעמידת דום.

כך תופש אני את שכל התנועה שעלי להציגה לפניכם היום: ליצור גזע יהודי חדש, גזע במובן הפסיכולוגי. רוצים אנו למחוק את חותמת הגיטו. אמנם, לא בדור אחד יעשה כדבר הזה. אנחנו הננו הדורות הציוניים הראשונים וכבר התקדמנו במקצת. הבה נצעד כעת צעד חדש קדימה.

אבל, רעי, אל נא תעלה מחשבה בלבכם, כי אתם הנכם כבר בני הגזע החדש. – לא ולא! אבל אתם מתגעגעים לו, אתם שואפים אליו. ועל כך תוכלו להתגאות.

אם אבל תזכרו, כי מחוץ לציונות ישנם בעולם עוד רעיונות והכרות יפים – שימו לב לדברים אלה:

השוו את המתולוגיות של האומות האריות וראיתם כי כלן חולמות ע"ד "תור-הזהב" שהיה ואיננו. בכלן העולם – עולמנו – הולך ומתקלקל, הולך ורע. אנו אבל הבאנו את האידיאה, כי "תור הזהב" – "ימות המשיח" – יבואו כתום כל הקצים. – בראשית דברי ימינו מופיע ישראל האיש אשר שרה עם אל ויוכל לו, כאשר לא הכל נברא בעולמו של הקב"ה כדבעי. עלינו לתקנו. ובמשך של 3.000 שנה נודדים אנו בתבל ושואפים לתקנה. ומומחים אנו לכך. כיצד נוהגים במומחה מפורסם, שאין לו קליניקה בה יוכל לרפא? – בונים לו קליניקה, לבודטוריה. אבל גורלו של הרופא למחלות סוציאליות שבאנשיות מהו? נע ונד הוא ומטיף לאחרים. ויש שימסור את רעיונו לידים זרות...

ואם רוצים אתם לשרת לאנושיות כלה – שרתו לאומתכם ובנו לה את הלבנטוריה הזאת. וכדאים הם כוחות דור ודורותם שיקדישום למטרה נעלה זו.

*

ואז יוברר כי לאנשים שרתו לא אלה שקראו החוצה דרך החלון... ולכם, אחי הציונים, אגיד לטוף: אמרו, שאין לנו נוער. הבה ואזכיר לכם את האגדה היונית על הנודד אשר בהררי הקוקו ששמע אנחות מראשי ההרים, יקשב וישמע מלים יוניות. והנה איש שואל: העוד ישנה האש עלי אדמות? אז הבין הנודד כי הטיטנוס פרומיתיאוס הוא הנאנח ושואל לאש, זו האש שלמענה הוא סובל סבלות עד.

ככה גם שאלו: העוד יש נוער ציוני? העוד יש לרעיוננו תקומה? וכיום הזה תשמעו את התשובה בגאון ובענוה: כל אחד מכם שומע את התשובה בלבו הוא: אשרינו שיש לנו כוחות צעירים רעננים שימשיכו את המפעל עד הנצחון".

(מחיאות כפים ממושכות).

כל הנאספים שרים ה"תקה".

יום 13 באפריל 1931.

ישיבה שניה מ-10:30-14:30 שעה.

ראש בית"ר פותח את הישיבה. דיסנצ'יק, חבר המפקדה העליונה מקריא את סדר היום של הועידה העולמית הראשונה לבית"ר.

יום א': יום 12 באפריל – 4 שעות אחה"צ: מועצת ראש בית"ר והמפקדה העליונה את המפקדים הראשיים על מהלך הועידה.

12 באפריל: 8 בערב – ישיבה א' (פומבית).

פתיחת הועידה – ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי.

ברכות.

"המצב בציונות ותפקידי הנוער העברי" – הרצאת ראש בית"ר.

13 באפריל.

10 בבוקר: ישיבה ב'.

ביאורים לדין וחשבון של המפקדה העליונה – ד"ר יעקב הופמן.

בית"ריות – בנימין לובוצקי.

וויכוחים על ההרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

16 אחרי הצהריים: ישיבה ג'.

המשך וסוף הוויכוחים.

20 בערב: ישיבה ד'

החינוך הבית"רי וההכשרה התרבותית – לנה ליברטל.

ההכשרה ההגנתית – ראש בית"ר, זאב ז'בוטינסקי.

ההכשרה המקצועית – אהרון פרופס.

14 באפריל: יום שלישי.

9.30 בבוקר: ישיבה ה'

וויכוחים על ההרצאות ליברטל, ז'בוטינסקי ופרופס.

14 אחה"צ: ישיבות הועדות לאידיאולוגיה, להגנה, לתרבות ולהכשרה המקצועית.

18 בערב: ישיבה ו'.

קרן "תל-חי" - מרדכי כ"ץ.

הארגון הבית"רי - אריה דיסנצ'יק.

ארגון העליה - גרשון ש"ץ.

21 בערב: ישיבה ז'.

וויכוחים על ההרצאות כ"ץ, דיסנצ'יק, ש"ץ.

15 באפריל

9 בבוקר: ישיבה ה'.

המשך וסוף הוויכוחים על ההרצאות כ"ץ, דיסנצ'יק, ש"ץ.

13.30 ישיבות כל הועדות.

18.30 בערב: ישיבה ט' (אחרונה).

דו"ח של עבודות הועדות. החלטות.

בחירת שופט בית"ר.

בחירת ראש בית"ר והשלטון.

תכנית המועמדים לראש בית"ר.

נעילה - ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי.

הצעת סדר היום מתקבלת פה אחד.

דיסנצ'יק מקריא הצעה לבחירת נשיאות. היינו:

מרדכי כ"ץ (ליטא), זלמן לוינברג (לטביה), גולד (פולניה), ד"ר קיפל

(אוסטריה), אדרי (א"י), גלור (דאנציג), - אשר מתקבלת פה אחד.

למזכירות הועידה נבחרו: דיליו (ליטא), בלנקפלד (לטביה), צדיק (גרמניה).

ראש הסברה לדין וחשבון של המפקדה העליונה - המרצה ד"ר י. הופמן.

ד"ר הופמן מסביר את תולדות יסוד בית"ר וחושב, כי תנאי יצירת בית"ר לא

רק אינם ידועים לקהל הרחב, כי אם כמו כן אינם ידועים בתוך המחנה הבית"רי

גופא.

בית"ר נוסדה בשנת 1923 ז.א. באותו זמן המשבר בנסוח המטרה הציונית.

בית"ר נוסדה בבת אחת עם תנועת הצה"ר. זה לא מקרה, כי בית"ר היא היא

הראשונה שהבינה את רעיונות ז'בוטינסקי. היות ורעיונותיו לא יכלו לחדור אל

תוך הדור הזקן, שהתרגל לטפל אך ורק בחבת ציון; רעיונות אלה דרשו דור

חדש וצעיר משוחרר מהפסיכולוגיה ששררה בשדרות התנועה הציונית. ועל כן

אל נשתומם, כי התנועה הריביוניסטית נוצרה כמעט כולה תנועת נוער גרידא.

הד"ר הופמן נוגע בקיצור בהתפתחות האידיאולוגיה הבית"רית ובשלשת

ההכשרות שכל בית"רי צריך לקבל לשם מלוי תפקידיו בבנין המדינה העברית.

החלטת הועידה השניה העולמית לברית הצה"ר ליסד בכל הארצות סניפי בית"ר

הכניסה תקופה חדשה בחיי בית"ר ובהתפתחותה. נגשנו לחילוף מכתבים עם ארצות שונות ואחרי שנה אחת היו לנו סניפי בית"ר בפולניה וליטא. סניפים נוסדו לא רק ע"י עבודתנו אנו, כי אם באופן סטיכי ע"י איניציאטיבה היוצאת מחוץ לשורות בית"ר. לועידה העולמית הראשונה, אשר התכנסה היום באה בית"ר עם 21 סניפים ארציים המונים 22 אלפים חברי. ההתפתחות המהירה הזאת של בית"ר הביאה לידי כך, כי בארצות שונות התבלטו גוונים שונים של האידיאולוגיה, ואחד התפקידים הכי חשובים של הועידה הזאת יהיה למצוא את הסטרוקטורה ואת האידיאולוגיה האיחודית לבית"ר, היות וכבר עכשיו אפשר למצוא השקפות מתנגדות זו לזו על מהות בית"ר ואם לא נמצא את הדרך הנכונה לתיקון השגיאה הזאת, הרי המצב של היום יוכל ליהפך במשך הזמן הכי קרוב לסכנה לכל בית"ר וקיומה.

המפקדה העליונה אשר נבחרה בוועידה הורשאת בהרכב חמשה חברים לא היתה כל העת כולה במקום אחד (שלשה חברים היו תמיד בחוץ לארץ), חוסר מדריכים, כספים, חומר לעבודה ועתונות והסביבה מלאת השנאה בה עבדנו כל הזמן, כל זה השפיע והביא לידי כך, כי לא עלה בידי המפקדה העליונה למלא את כל תפקידיה החשובים. בסוף הרצאתו מבקר המרצה באופן חריף את יחס ההסתדרות הציונית אל בית"ר. הוא נוגע כמו כן בעבודת משרדי א"י, המתאמצים לעצור בעלית בית"ר. הד"ר הופמן מעורר את שימת לב הועדה לדין וחשבון המודפס אשר דן בכלל עבודת המפקדה.

הרצאת בנימין לובוצקי על הנושא: עקרוני בית"ר.

אני רואה את עקר הסיבה של ירידת הציונות בעשר השנים האחרונות בחוסר נוער ציוני מוניסטי אשר עיניו מופנות כלפי העם, כלפי גורלו וכלפי האידיאל הקשור בעתידו. אלו היה רוב הנוער הציוני במשך עשר השנים האחרונות דוגל בציונות מוניסטית לא היינו באים לידי ירידה כזאת, כי אז התנועה הציונית לא היתה סובלת "מנהיגים", אשר מודים ברבים, על שאינם מאמינים במטרת הציונות ואשר מוכנים למסור את הנהגת עם ישראל לידי אילי הכסף המתבוללים, על מנת לאפשר ל"חלוצים שלנו", להמשיך את חייהם ה"נבחרים".

המסקנה בשבילנו ברורה. בית"ר צריך לחנך את המוני הנוער בפסיכולוגיה של ציונות מוניסטית. זהו תפקידה של בית"ר בעולם הציונות. זהו בלי ספק תפקיד היסטורי בתולדות עם ישראל: בית"ר יוצרת באופן זה המוני עם, אשר יוכלו בעתיד לשמור על גורל הציונות וגם להיות הבסיס האנושי לתנועה ולהנהגתה.

בית"ר יוצרת את הלאום העברי החדש על ידי חנוך אורחים עברים. ועתה עומדת לפנינו השאלה: מה הם אמצעי החנוך בבית"ר, אשר יבטיחו את השגת המטרה החנוכית?

ראש בית"ר אמר בוועידת הצה"ר בפרג: "בית"ר יש בה אלמנטים הן של בית"ר ספר והן של צבא". ז.א. כי בכל המדינות החדשות ממלאים בית"ר הספר והצבא את אותם התפקידים בחנוך הלאומי, אשר אצלנו ממלאת בית"ר. וכבכל דבר ציוני – הרי גם בית הספר והצבא הציונים נבנים על יסוד התנדבות חפשית ולא

על יסוד הכרח ממשלתי כבמדינה.

יסוד היסודות באמצעי החנוך הבית"רי היא משמעת מוחלטת. המשמעת הזאת מתבטאת על ידי ציות ללא-כלל-התנגדות כלפי המוסדות העליונים של בית"ר. יסוד המשמעת – למרות היותה רק "אמצעי" ולא עקרון – קשור קשר לא ינתק במטרה החנוכית ואינו ניתן להתחלף באמצעי אחר. על כן יש לו אותו הערך כלעקרון.

ציות למפקד פרושו משמעת כלפי הרעיון הלאומי בישראל.

משמעת בית"ר מחנכת את הבית"רים למלוי חובות האזרח העברי.

אולם בית"ר איננה רק מוסד של חנוך ("בית-ספר" לפי דברי ראש בית"ר), כי אם גם כלי נאמן בידי הרעיון הציוני לפעולות רבות-ערך ("צבא"). בית"רי אשר גדל בבית"ר ונתחנך בה, נשאר, גם לאחר שגמרו את חוק למודיו הבית"רים, "חיל" עברי נאמן, הנכון כל רגע "לגיוס". זו החלוציות הבית"רית.

זוהי גם החלוציות הטהורה עפ"י מושגיו של יוסף תרומפלדור. ההבדל שבין החלוציות של יוסף תרומפלדור וחלוציותה של בית"ר אינו אלא בזה שתרומפלדור עשה תכנית מעשית למלוי התפקידים החלוציים בזמנו – תקופה של התישבות המונית, (שנת 1918), ובית"ר גדלה בזמן אחר לגמרי, בתקופה שאין בה אפשרויות למלוי תפקידים חלוציים, מפני שבמקום בנין הארץ יש בה התישבות פעוטה של יהודים צעירים. תרומפלדור סבר, כרוב הציונים בזמנו, שהגיעה כבר שעת בנין הארץ האמיתי, ז.א. התישבות המוני יהודים בא"י, ועל-כל יצר תכנית, כיצד להקל על התישבות זו ע"י הכשרת הקרקע, יבוש הבצות וכיצד להגן עליה ע"י יצירת צבא עברי – ולמתנדבים לפעולות אלה קרא חלוצים וארגנם בהסדרות "החלוץ". אולם לא הגיעה עדיין תקופת בנין-הארץ האמיתי, ו"חלוציו" של תרומפלדור נהפכו ממתנדבים העוברים לפני המחנה – למתישבים הנתמכים ע"י המחנה. אין חלוציות כיום ואין אפשרות לחלוציות, כל זמן שאין סיכויים מידיים לעליה המונית.

על כן אומרת בית"ר: הבית"רי נכון לחלוציות, נכון לגיוס. החלוציות הבית"רית מטילה על כן חובה על כל בית"רי בוגר כלפי המשמעת הבית"רית. החלוציות הבית"רית אינה אלא המשך המשמעת הבית"רית גם אחרי גמירת חוק הלימודים הבית"ריים. הבית"רי בגמרו את חק הלימודים נהפך ל"חיל דרוביסטי" עברי, כלומר שעם ישראל יכול לבטוח כי בשעת הצורך תוכל בית"ר לשמש בתור צבור מאורגן של מתנדבים אשר נכון להעמיד את עצמו ברשות האומה. עקרון חלוצי זה כולל בתוכו גם את רעיון "הלגיוניזם" וגם את רעיון "החלוציות העובדת" שנוצר גם הוא ע"י יוסף תרומפלדור.

בית"ר צריכה להביע בקול רם ובלשון ברורה את רעיון החלוציות הבית"רית, כי לפי הלך-הרוחות הנוכחי צפויה לנו הסכנה שגם אנחנו נגרר אחרי מושג ה"חלוציות" הנפוץ בעולם ה"ציוני", ז.א. שגם אנחנו נחשב את העליה לארץ כשהיא לעצמה – ל"חלוציות", ונסתפק בה. אולם לשם מלוי תפקיד חלוצי – לפי מושגי יוסף תרומפלדור ובית"ר – אינה מספיקה רק עלייתו של חלוץ לארץ-ישראל, כי אם החלוץ צריך למלא בארץ, בתור חיל בעל משמעות של צבא-חלוצים מאורגן, תפקידים של כבוש קרקע, הגנת הישוב וכדומה. ז.א. כי

הפעולות החלוציות צריכות להבטיח התישבות שקטה ומסודרות של המוני יהודים. ומלוי תפקידים אלה יהיה אפשרי, בקנה-מדה מספיק, רק אחרי שיתמלא התנאי הקודם לבנין הארץ בכלל, ו.א. כשישרר בארץ סדר הנקרא בפי הצה"ר משמר קולוניזציוני.

שאלה אחרת לגמרי, אם אפשר וצריך להכריז בבית"ר כבר עכשיו על חובת העליה של כל בית"רי ובית"רי "האפשרות הראשונה", כפי שנאמר "בעקרונות בית"ר", אשר נקבעו בפגישת וורשה. צריך להבדיל יפה בין החלוציות הבית"רית, שפרושה גיוס כל כחות בית"ר לשם מלוי תפקידים ידועים בא"י, ובין חובת העליה המוטלת על כל פרט בית"רי כל זמן שקיימים עקרונות וורשה. שאלת חובת העליה היא שאלה תכסיסית (כי יש אומרים: "מטעמים שונים עלינו להגדיל עד כמה שאפשר את מספר הבית"רים בארץ") או שאלה חנוכית-פנימית, (כי יש אומרים: "מטעמים חנוכיים צריך לתת לכל בית"רי אידיאל פרטי הניתן להגשמה קרובה"). אולם על כל פנים היא איננה שאלה עקרונית, כי לכל הדעות הרי העליה לארץ ישראל איננה חובה לאומית אלא זכות לאומית. על הצד התכסיסי וחנוכי שבחובת העליה אפשר וצריך להתווכח בוועידתנו העולמית, אולם אי-אפשר מנקודת ראות בית"רית להתווכח על עיקרון כגון זה. ויוכחים על הרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

רובין (פולניה): – הבית"רי צריך להיות מוכן לבנין המדינה העברית. על כן עלינו לדעת מה תהיה צורתה הכלכלית של א"י; בהתאם ליסודה הכלכלי יש להכשיר את הבית"רים, לפי דעתו צריכים אנחנו להעמיד לנו את המטרה לחדור אל כל שדרות ומעמדי עמנו. ועל כן צריכה ה"איבערשיכטונג" של עמנו להעשות בהתאם לעתידה הכלכלי של ארץ ישראל. – לגיוס אולי נהיה מוכרחים לחכות עשר שנים, ואם לא תהיה עליה מחיבת הלא נשקפת הסכנה, כי בכוא הגיוס בית"ר לא תהיה מוכשרה למלא את פקודת הגיוס, היות ובמשך השנים הרבות החברים יסדרו בגולה ובכוא פקודת הגיוס לא יוכלו להתאים את מצבם לצרכי הגיוס.

ישיבה שלישית: 13 באפריל, 15.30 שעה עד 19.

קלרמן (פולניה) – החינוך הבית"רי מקשר כל חבר באופן אורגני עם ארץ ישראל, ועל כן יעלה כל בית"רי ארצה מבלי כל חובה אידיאולוגית. נשאלת אולם השאלה, היש מקום בבית"ר לחברים כאלה, שיש להם אפשרות עליה ואין הם מנצלים אותה?

לובוצקי (מ"ע) – העליה אין היא חובה, זה הוא העקרון, אשר אני מציע, וגם הקונטרול מיותר על כן. אך במקרה שהחבר מוכשר לעליה ומוצאים לנחון שיעלה, חובתו לעלות לפי פקודת השלטון.

וסרמן (לטביה) – אינו מאמין כי יעלה בידי בית"ר לחנך דור, שישע לא"י בלי חובת העליה, רק בעקב פעולתה של צרת היהודים. אין אנו יכולים לפרש את עצמנו מההמון היהודי. באם ההמון יעלה ואנו נשאר בגולה, יעדר החלוץ ההולך לפני המחנה, בלעדו לא תבנה ארץ ישראל. יכול להיות כי אלה חברים

לא יוכלו לעלות מסכות סוביקטיביות, אבל אין להפר את המקרים היוצאים מן הכלל האלה לחק בית"רי.

לבינסון (לטביה) – מתנגד לדעה אשר חדרה לשורות בית"ר, כי רק העולים ארצה הנם בית"רים במאה אחוז. העליה לארץ הנה אושר, ולא קרבן. – ע"י הפרולטריוציה של העם היהודי בכל ארצות הגולה נוצר מעצמו מעמד פועלים יהודי. למרות זה הסטרוקטורה הכלכלית של העם היהודי הנה כיום עוד לא בריאה בהחלט. ולא תבריא עד אשר נבנה את המדינה העברית, את המדינה העברית הננו בונים בכל קצוי תבל, והמסוגלים לעבוד בבנין בארץ גופא – יעלו. לוינברג (לטביה) – בית"ר בלטיה חושבת, כי בית"ר צריכה להיות בעד עליה מחייבת מנקודת השקפה חינוכית תכסיסית. הרינו מאמינים כי העליה ההמונית סוף סוף תבוא, ועליה המונית זקוקה לחלוץ העובר לפני המחנה ומנהלו, כי לא יתואר המצב, לעזוב את העליה ההמונית על דעת עצמה. העמדות שהננו יכולים לתפוס עכשיו, בתנאים, השוררים כיום בארץ, הננו צריכים לכבוש, אף כי הנה תהיינה קטנות ולא תשביענה לגמרי את רצוננו. אם נוותר עכשיו על העליה המחייבת, לא נוכל להתחיל בבוא העליה ההמונית, בארגון עליה גדולה ומאורגנת של הבית"רים, כי נתקנו את הקשר. נקח נא בתור משל את תנועת הבילו"יים: היה היו אנשים אחדים ולכל ידוע התפקיד הגדול והחשוב שמלאו בבנין התנועה והמדינה. בחינוך הבית"רי יש לו לרעיון הממשי של השתתפות אישית בבנין הארץ ערך מכריע בהשתלמות הבית"רי, היות ולא נוכל להיות ולהסתפק אך ורק ברעיון המפשט של "אזרח של המדינה העברית העומדת להבנות". גיוס – זה הוא חלק של הבית"ריות, פרט מובן של ההכרה הבית"רית, אבל לא דבר היוצא מן הכלל, ולכן אין להדגישו כל כך. מה יהיה אם עלינו יהיה לחכות לגיוס 6 או יותר שנים? מה יהיה עם החברים שגמרו את כל שלשת ההכשרות? הנסיון בלטיה הראנו, כי החברים האלה אינם יכולים למצא ספוק בעבודות בית"ר היום-יומית.

זאב ז'בוטינסקי (ראש-בית"ר) – החנוך שבית"ר יכולה לתת לחבריה אין הוא רחב ביותר, ולכן צריך חנוך זה להיות מרוכז לארץ ישראל; השפה – עברית, גיאוגרפיה – ארצישראלית, מקצוע – הנחוץ בארץ ישראל וכו'. דבר לגמרי אחרי היא שאלת העליה של כל חבר לארץ ישראל. כל יהודי לאומי יבין, כי ספוק לאומי מוחלט עלול הוא למצוא אך ורק בארץ ישראל, לא אוכל אולם להסכים שיכניסו לתוך העקרונים, שחור על גבי לבן; כל חבר בן 18 שנה צריך לתת את התשובה על השאלה הקשה והחמורה של עתידו הבית"רי, אם יעלה ארצה או לא? הצרפתי אומר: אל תכתוב את אשר הנך חושב בלבך. אם עושים מדבר שהצלחתו אינה מובטחת ובטוחה חק עקרונות, – הרי הפכת את הענין לפרוזה. מנקודת השקפה בית"רית אין זה מוצא חן בעיני, אם העליה היא הבית"ריות; ואם הבית"רי נולד בארץ, האם מלא בזה אוטומטית תפקיד בית"רי חשוב? או – אם בית"רי עולה יחד את משפחתו לארץ, איזו שייכות יש לו, לבית"רי – לעליה זו, ואיזה חוב בית"רי מלא עם עליתו זו בתור בן-משפחה? – גם בשעת העליה ההמונית תהיה בקורת של העולים מההמון, וגם בין עולי בית"ר, בין הבית"רים, גופא.

אנו בונים ארץ ולא כל אחד יכול לרגלי התנאים האובייקטיביים לקחת חלק בבנין זה. דעתי היא, כי הבית"רי שיהיה מוכרח להשאר בגולה למרות רצונו הכביר לעלות – לא יהיה בית"רי יותר גרוע מאשר הבית"רי העולה. היות והחבר הרוצה לעלות ואין מרשים לו לעלות והוא נכנע, הרי זה גם כן מלוי פקודה ומשמעת בית"רית. העליה ארצה זאת היא פריביליגיה, אבל הבית"רי שאינו עולה אין הוא בריאה מסוג שני. אם אולם מטילים על כל אחד ואחד את החובה לעלות, אז כל אחד מוכרח לעלות, ומי שאינו עולה, הנהו בע"כ בית"רי ממדרגה שניה. הבית"רית המפיצה בטרנובה תוצרת הישוב והמאפשרת על ידי כך עליית יהודים נוספים לארץ, הנה אותה החלוצה הטובה כרעותה העובדת בארץ. אל נא נפקד פקודות, אם כבר רואים מראש שלא כל הבית"רים יוכלו למלא את הפקודה. אין נוח לי הדבר בעקרוננו יהיה סעיף חשוב הזקוק לפירושים, בלעדיהם לא נבינהו.

הלפרין (א"י) – בית"ר – הסתדרות צבאית, ולכן על שלטונה להיות זהיר ביותר בהוצאת ונתינת פקודות, וע"כ אין יכול השלטון או הועידה ליצור פקודה, אם יודעים מראש שלא תמלא על ידי כל הבית"רים. ריטר (גרמניה) – דורש חנוך צבאי הגיוני. לבית"ר יש התפקיד הקולקטיבי לבנות את המדינה העברית: אינפילטרציה אנרכית מזיקה לבנין ולהתפתחותו. אל נא נכניס בשורותינו את שטח ויצמן החסרה כל תכנית. הננו זקוקים ל"פלאנווירטשאפט" ועלינו ללמד לחכות.

גולדשטיין (אוסטריה) – לפי דעתו אין כל יהודי צעיר יכול להיות בית"רי, בית"ר אינה צריכה להיות דוקא תנועה המונית, החבר לובוצקי מתנגד לזה, שהבית"רי שלא יכול לעלות לפי עקרוננו אינו יכול להיות בית"רי. אולם צריכים אנו להשאיר בידינו אמצעים להשפעה מורלית על החבר למען יעלה, אמצעים למען להפנות את רעיונות חברינו לארץ ישראל.

אדרי (א"י) – "פאלעסטינאצצטריסמוס" – גם למושג זה יש מאות פירושים, אחד ידוע לכול. – החזית למלחמה נמצאת בארץ. האם נוכל לגייס למשל בית"רים מפולניה למלחמה עם אנגליה או צרפת? אם נוציא מעקרוננו את הסעיף על העליה המחייבת מה יהיה ההבדל בין בית"רי לבין ריביוזיוני? פרידמן (פולניה) – מהוויכוח יכולים לקבל את הרושם, כאלו הננו נגד עליה מחייבת. הרושם הזה אי-נכון. אל להזכיר על זה בכלל: כאשר תבוא פקודה מתאימה – נעלה.

כ"ץ (ליטא) – מהות בית"ר נקבעה ע"י המטרות הסופיות שהציונות מטילה על מגשימיה. ויכול להיות כי בעת עליה המונית, העליה הבית"רית תהיה מחייבת. ויכול כמו כן לבוא מצב כזה, כי נצטרך – תיאורטית – להוציא בית"רים מא"י ולהביאם לגולה.

יואלסון (מפקדה עלינה) – חוץ ממטרותינו הסופיות אין דברים קדושים בבית"ר. כי הכל חוץ מהמטרה – הנם אמצעים להשגתה. הבית"רים הלטיבים דורשים עליה מחייבת, זאת התשובה על הסיסמא: "הננו צריכים לבנות!", אבל בית"ר אינה בונה, ולא תבנה ארץ ישראל, כי אם כל העם כלו יבנה את מדינתנו. לפי האידיאה של יוסף תרומפלדור הנוער הוא הכלי בשעת העליה

ההמונית, אבל היום הלא אין לנו עליה המונית. חלוצים יכולים להיות אם יש צבא, אם אין צבא נעשים הם – לאוונטיריסיטים. העליה הבית"רית צריכה להיות תכניתית, לפי פקודות השלטון, עכשיו עלינו להתכונן לגיוס. עכשיו בבית"ר שוררה לא עליה מחייבת, כי אם עליה עוורת. תום הוויכוחים על ההרצאות ז'בוטינסקי, הופמן, לובוצקי.

ישיבה רביעית: 13 באפריל בערב.

ל. ליברטל מקבלת רשות הדבור להרצאתה על: דרכי החנוך בבית"ר וההכשרה הרוחנית.

מה הוא תפקיד העבודה הרוחנית בבית"ר? בדברנו על מטרת החנוך בהסתדרות ממין בית"ר, הרינו צריכים לדעת אל נכון מה הוא רצוננו. מה יהיו מהותו ופרצופו של אותו האיש, של אותו הבית"רי שאנו רוצים ליצור? וכאשר בחזיוננו תהיה ברורה לנו מהותו של הטפוס הבית"רי, אז נוכל לקבוע את הדרכים אשר יביאו את הבית"רי לידי הטפוס הזה, וכל דרכי חנוכו, וביחוד החנוך ההגנתי והרוחני צריכים ליצור את הטפוס הבית"רי, ולכן צריכה עבודתנו הרוחנית להיות תוצאה ישרה מהאידיאולוגיה שלנו. ננסה בקיצור נמרץ למצא הגדרה, מה הוא הפרצוף הבית"רי?

הבית"רי הנהו האזרח הפוטנציאלי של המדינה העברית, העתידה לבוא וחלוץ האומה המתקדש לשרות העם. זאת אומרת כי הבית"רי הנהו אך ורק חלוץ (פיאוניר); היות ואזרח פוטנציאלי, פירושו חנוך אנשים בעלי הכרה מדינית בריאה. על כן בית"רי הוא אותו חלק האומה המראה לכול איך לפעול ואיך להיות: הוא דוגמא למשמעת לאומית, דוגמא של מלוי החובות האזרחיות, וכו' וכו'. – אצל כל העמים החיים חיים נורמליים ההכרה המדינית היא המומנט המבצר והמבסס את המדינה הקימת, אצלנו המומנט של ההכרה המדינית הוא הוא אחד המומנטים הכי חשובים בבנין המדינה, ועל כן זקוק הוא לטיפול מיוחד. השנים האחרונות הראו לנו עד כמה חסרה לעם העברי ההכרה המדינית. על הבית"רי להיות כמו כן דוגמא של האיש הבריא בגופו וברוחו; איש הדורש בזכותו והלוחם להשגת זכותו בהכרה, שהזכות השייכת לו הנה כאחד גם כן מוסרית.

החנוך הבית"רי צריך להשמיד את הפסיכולוגיה החולה של היהודי הגלותי עם חזיונותיו המשונים על זכות וחובה. הפסיכולוגיה החולנית של הגלות גרמה כמו כן לידי כך שהיהודי הצעיר מוותר היום על מטרותיו הלאומיות ומביאן קרבן על מזבח האידיאליים "הכלל-אנושיים". ההכרה המדינית והפסיכולוגיה החדשה של היהודים היא היא החלוציות הרוחנית של בית"ר. החנוך להכרה מדינית והחנוך ליצירתה של הפסיכולוגיה החדשה של היהודים הם על כן עקרוני החנוך הרוחני בבית"ר.

מה הן דרכי החנוך הבית"רי להכרה מדינית? על הבית"רי לדעת את תפקידי המדינה ואת תפקידי האזרח כלפי המדינה. על הבית"רי למצא את מקומו בסדר החברתי והמדיני של היום. הבית"רי ילמד את דברי ימי עמו מימי יצירת המדינה העברית ועד הירוסה. את זה ילמד מנקודת ההשקפה, שגורל היהודים בגולה

הוא תוצאה ישרה ממצבו הפוליטי המתבטא בחוסר מדינה עברית. ילמד הבית"רי את החק הותיק, כי היהודי הנהו שעיר לעזאזל, היות והוא שלול כל מגן והגנה, שלול הגנה לרגלי חסר מדינה עברית, ז.א. כי היהודים בכל מקום מגורם הנם מעוט.

בכדי להוודע למצב האמתי של היהודים על בית"רי לדעת את צרת היהודים, את הפרובלימה הזאת עליו ללמד בכל עמקה, הוא צריך להוודע לכל הנסיונות הפילנטרופיים והסוציאלי-ריפורמיסטים במ נטו לפתר את שאלת היהודים, וצריך הוא כמו כן לדעת כי נסיונות אלו לא יכלו להצליח ולא הצליחו. ככה צריכים להביא את הבית"רי כמו כן לידי הכרה שהפתרון היחידי לשאלת היהודים נמצא אך ורק בבנין המדינה היהודית. עליו כמו כן לדעת אם מנקודת ראות כלכלית יכולה ארץ ישראל להעשות למדינה עברית. על כן ילמד את תנאי הכלכלה בארץ, את מצבה הגיאוגרפי, כמה אנשים א"י יכולה להכיל וכו' וכו' – צריכים אנו ליצור בית"רי עם רוח בריאה וישרה, בית"רי אשר עומד עם שתי רגליו בחיים הריאליים, אם הבית"רי יראה את העולם, את האנשים כמו שהם, אז ילמד לדעת, כי המלחמה עבור מטרה "בריאה" – מוסרית היא. אמונה אמיתית ומבוססת, התלהבות עמוקה ונכונה נשיג אם אנחנו השואפים לקראת מטרה הסטורית לא נאבד בסכך של חזיונות ודמיונות אי-ברורים, כי אם נעבד מבוססים על החיים וחוקיהם. אם כן למדי ראינו היכן יביאו חלומות אידיאליים את הציונות. ההגיון והרגש – אלה הם שני המנופים שימשלו במעשי האדם. איזו היא צורתה של העבודה התרבותית בבית"רי? – בבית תרומפלדור נכללים, לרבירי ראש בית"רי, האלמנטים של הצבא ושל בית-הספר. האלמנטים של הצבא נמצאים בעבודתה הספורטיבית-הגנתית ובמבנה הארגוני (מלמעלה למטה), במשמעת ובהנהגתו של הבית"רי, והאלמנטים של בית-הספר מה הם? בית-הספר הוא מוסד שבו לומדים. כך גם בבית"רי צריך ללמד. ז.א. בשיחות צריך למעט ובמקומן צריך לערוך הרצאות, שעורי קריאה, שעות עבודה, בקצור: צריך למסר לחברים ידיעות. אין זה משמע שאין לבית"רי להביע שום דעה, אבל אמנם לא יביעו דעה על דברים שאינם מכירים. צרה נושנת היא בהסדרויות נער עבריות להתווכח על ענינים שמכירים אותם על סמך איזו סיסמות גרידא, נאומי מיטינגים או מתוך "אינטואיציה", שנולדה לרוב אך מתוך נטיה להתנגדות ולוויכוחים. אמנם ימצאו רבים אשר לא יסכימו בכך וירצו להוכיח שעבודה תרבותית כעין זו אינה מפתחת את רוחם של החברים המנוהלים. אבל טעות היא. נכון הדבר שלבני 12-15 לא תספיק "תכנית שעורים" כשם שמן הנמנע הוא לאסור וויכוחים לדרגא ג'. בדרגאות הצעירות יש להתחשב בדמיון השואף לעבודה עצמאית, בשעה שבקשישי הדרגא ב' ובאנשי דרגא ג' ערה הנטיה לפילוסופיה, שאין לשללה. והנה תפקיד העבודה הבית"רית הוא להשתמש בשני אלה, ולעצור בעדם שלא יביאו לידי פלפול, לפטפט. הדמיון יביא תועלת במחנה הקיץ, במלאכת יד, במשחק; מדרך מנוסה ידע להשתמש במציאות בלמוד התיאורטי, הוא יערך משחק מלחמה בקחו לדוגמא את מלחמת ברי-כוכבא. הוא ילמד לחבריו הצעירים את ידיעת ארץ ישראל בכנותו עמהם את הרי הארץ ובקעותיה בחול הרטוב. במשחק יוכלו

החברים להפר למעשה את ערמתם ואת המצאותם, אשר לולי זה היו משמשים חומר לזיכוחים בלי קץ.

בדרגא ג' צריכים החברים עצמם להרצאות על נושאי התכנית התרבותית וע"י כך נתנת לחברים האפשרות להודיע לחמר הגלמד באופן יותר טוב. יש להכניס לתוך התכנית את שאלת הפוליטיקה והציונות היומיומית. בקצור: צריך לעורר את ההתענינות של כל אחד בשאלות הנלמדות.

לא רק תוכן ותפקיד ההכשרה הרוחנית בבית"ר נובעים מתוך עקרוני בית"ר כי אם גם צורת העבודה גופא הנה תוצאת העקרונים. עלינו לחנך בני-אדם בעלי אופי חזק, היודעים איך לפעול ולהתנהג בכל תנאי חייהם, היודעים, כשצריך, להתאפק מלפעול ולחכות, אבל שיהיו כאותו זמן אנשים שמחים בחייהם ומהפכים את האנרגיה שלהם למעשים, המשיביעים את רצונם ודוחפים אותם למעשים חדשים.

ואשר לתכנית הקונקרטי של ההכשרה התרבותית. בתור יסוד לדברי הבאים הנני לוקחת את תכנית העבודה הרוחנית אשר מציעה לכם המפקדה העליונה ואשר נדפסה באחת האגרות. לפי תכנית זו יארך החנוך הבית"רי מגיל ה-12 של החבר ועד גיל של 20 שנה. החלוקה בשלושת הדרגאות נעשה לפי דוגמא זו: דרגא א' – 12 עד 14, דרגא ב' – 15 עד 17, דרגא ג' – 18 עד 20 שנה. בכל דרגא החבר נשאר שלש שנים. כל שנה מכילה תכנית עבודה קבועה.

הדרגא א' צריכה ראשית כל להתעסק במלאכת יד, צופיות וספורט. "שעור" יכול להיות לכל היותר פעם בשבוע או 3 פעמים בשבועים. מלאכת יד וצופיות יאפשרו לחברים לדעת את אופן שמוש כל כלי העבודה ולעזר לעצמם גם בכל תנאי החיים השונים. מלאכת יד יכולה לשמש כמו כן בתור הקדמה להכשרה מקצועית. בדרגא ב' נמצאים החברים בגיל כזה, שבו קמה שאיפה לפלפול הלוחמת עם שאיפה לפאנטסיה, ובהתחרות זו, השאיפה הב' בדרך כלל מנצחת, ע"כ כאן צריכה ההכשרה ההגנתית לקחת עליה תפקיד חנוכי חשוב. דרגא ג' – היא היא התקופה שבה צריכים החברים לקבל הכשרה רוחנית אינטנסיבית וביחוד בשנה האחרונה לדרגא ג' – הכשרה הגנתית בכל היקפה.

אלה הם מקצועות הלמוד שהחברים צריכים לעבור עליהם: (1) דברי ימי ישראל; (2) גיאוגרפיה של ארץ ישראל; (3) ידיעת המדינה והאזרח; (4) מצב היהודים כיום; (5) ציונות, עקרון הלמוד צריך להיות: קבלת הידיעות בהדרגה. למשל, בדרגא א' לומדים את גודל ארץ ישראל, ההרים, העמקים, הערים, הישובים, וכו'; בדרגא ג' לומדים את הגיאוגרפיה הפוליטית של א"י (האדמיניסטרציה, ארגון הישוב) וכו'.

בנוגע לידיעת האזרח והמדינה, צריך לתת לחברי הדרגא א' את ההבנה האלמנטרית על המדינה בה גרים החברים, על הקונסטיטוציה שלה, על הקונסטיטוציה של המדינה לפני המלחמה העולמית, על חלוקת המוסדות במדינה: מוסד מחוקק, מוסד האכזיקוטיבה, ומוסד המשפט, ידיעות על המכס, חובת בקור בית הספר וכו' וכו'. בדרגא ב' ילמד הבית"רי על המדינות הקיימות כעת, הקונסטיטוציה שלהן, את מושג המדינה והלאום (נאציאנאל אונד נאציאנאליטעטן שטאאט), מיעוטים לאומיים וכויותיהם, החוזים הבין לאומיים

וכו'. בדרגא ג' צריך החבר לקבל הסברה על הזרמים הכי חשובים והמפלגות הגדולות ביותר של העולם. ולבסוף – תיאור מצב היהודים. למוד ציונות פירושו: לא קורות הציונות, אשר הן המשך של דברי ימי ישראל בתקופה הכי חדשה – כי אם התפתחות הרעיון הציוני והפרובלימטיקה הציונית.

התכנית אשר הנני מציעה לפני הוועידה העולמית בשם המפקדה העליונה אין היא משוכללת. וודאי ישנן שגיאות בה, אולם אי אפשר ליצור תכנית אשר תהיה מתאימה לכל סניפי בית"ר באשר הם ולכל התנאים כם נמצאת עבודת בית"ר בארצות שונות. תפקיד התכנית לתת כיוון לעבודת בית"ר ולהראות את היקף הידיעות אשר כל בית"רי צריך לרכוש.

בכדי שהלמוד ישא פרות יש להנהיג בבית"ר בחינות. זה יאפשר להביא את כל הבית"רים לידי מדרגה שווה של ידיעות, לארגן העברה מבוססת, מנומקת ונורמלית מדרגא לדרגא, וליצור תקופה גמורה כחיי הבית"רי.

שאלה חמורה ביותר היא שאלת העברית. אי אפשר ליצור תכנית או שיטה אחת לכל הבית"רים. ההבדלים בידיעות כה שונות, והאפשרויות כה רבות, כי דבר זה צריך להשאיר לפתרון המפקדות והקנים, אשר תפקידם הכי חשוב יהיה לעזור לחברים בלמוד השפה העברית. אנו מכריזים, כי ידיעת השפה העברית היא "חובה אזרחית" ממדרגה ראשונה של כל בית"רי ובית"רית. לא די בזה, שהננו משתמשים בשמות עבריים ומברכים איש את רעהו בברכות עבריות. שליטה בשפה – זהו תפקידנו. אציע לבסוף להנהיג סימן מיוחד לבית"רים דוברי העברית. נושאי הסימן מוכרחים לדבר ביניהם רק עברית.

הגשמת התכנית התרבותית המוצעת ע"י המפקדה העליונה ואשר ידועה לחברי הוועידה תלויה כמובן בחנוך מדריכים מתאימים ובהוצאת ספרים למקצועות השונים של ההכשרה התרבותית.

הרצאת ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי: "ההכשרה ההגנתית".

עם מצב הדברים על שדי ההכשרה ההגנתית בבית"ר איני שבע רצון. כפי כל סעיף יש תירוק: ההכרה ההגנתית הנה ענין קשה ומסובך, חסרים ספרי למוד ומדריכים, ועל כן אין העבודה הזאת מתקדמת. עשינו אך ורק נסיון אחד בתל-אביב, ביסדנו שם תחת הנהלת הא' ירמיהו הלפרין בית-ספר למדריכים, אשר הצליח במובן ידוע וחנוך מספר של חברים, אשר יכולים לנהל בעבודת ספורט המגן. ואם הארצות השונות היו שלולות אפשרות לנהל עבודה כל צדדית בסעיף עבודה חשוב זה, היו יכולים להעבירה במסגרת מצומצמת לפי היכולת האובייקטיבית. וכל סניף בית"ר אשר אינו מטפל בספורט ההגנה מעמיד את עצמו אוטומטית מחוץ למחנה בית"ר. יש, איפוא, ספר תרגילי המשטר, בהוצאתה של המפקדה הראשית בא"י, וכל בחור ובחורה יכולים לפי ספר זה לנהל את העבודה הספורטיבית ביחידתם הם; אולי לא תהיה העבודה מספיקה לכל מאה האחוזים ואולם נסתפק לעת עתה עם המעט. או סיוף: כמעט כל יהודי אינו יודע איך לסיף במקל. הרי בימי נעורינו למדנו סיוף מקלות בלי כל מדרך, או מדוע אין לנו האפשרות לנהל את הסיוף במקלות עכשיו בשורות בית"ר. או

לזרוק כדור במטרה, סימפור, מורז, טופוגרפיה וכו'. עבודות אלו אינן זקוקות למדריכים מומחים ביותר, ועבודה זו יכולים להעביר כמעט בכל סניפי בית"ר. ראיתי סניפים, אשר בקבלם את הפקודה "ימינה פנו" פנו שמאלה; זה מוכיח, כי קצת כבר למדו, דהיינו את הפניה, אולם טרם למדו לאן לפנות; על כן הוסיפו בלמודים.

על כל הסניפים לשלוח ריגולרית דינים וחשבונות למפקדה הראשית על התקדמותם בספורט המגן. צריכים לסדר בחינות בספורט המגן בעבור החברים מדרגא לדרגא, ליסד מדליה בעד המצטיינים בספורט המגן ובגנה. עלינו לעבוד לפי שיטת אבותינו, שבנו את הפירמידות במצרים: לעשות לבנים בלי חמר. צריך להפנות את תשומת לב בית"ר לספורט ההגנה הימית ולספורט האויר. בצרפת, בפאריס, התארגנה כתת יהודים צעירים, תחת הנהלת הא' גורביץ' בשם "רודיגל" אשר עובד פעיל בספורט הימי. צור רודיגל אסף חומר סטטיסטי מענין על העם היהודי ויחסו לים וכו'. אציע לשלוח מברק ברכה "לצור רודיגל". אולי מההסתדרות הזו תצא בית"ר ימית. ככל אופן מובן מאליו כי על בית"ר להתחיל גם בעבודה הימית, ואולי נוכל לבוא כמו"מ בענין זה עם "צור רודיגל".

אהרון פרופט (מפקדה עליונה): הרצאה - ההכשרה המקצועית.

מה הם נסיונות ההכשרה בבית"ר ובהסתדרויות האחרות המטפלות בהכשרה המקצועית? בלטיביה בית"ר התחילה קודם בהכשרה הגנתית, אחר כך עברה כמו כן להכשרה הרוחנית ורק לבסוף התחילה לטפל גם כן בסעיף העבודה המקצועית. ה"חלוץ" דהאידיא אין הוא אותו הטפוס שרצה ליצור יוסף תרומפלדור. ההסתדרות "החלוץ" נהפכה למרכז חלוקת הרשימות לעליה, ושאר העבודה טפל. חברי "החלוץ" הפולני אינם מקבלים כמעט שום הכשרה מקצועית: למשל, בבליוסובה ששם חיים כ-300 חברי "החלוץ", עובדים רק 80 ושאר החברים אינם מתכשרים, אלא חיים על חשבון תקציב ההנהלה הציונית. אנו מצדנו צריכים להעמיד את העבודה בסעיף ההכשרה המקצועית על הגובה הדרוש, בכדי לעצור ביצירת התנאים הבלתי נורמליים השוררים כעת ב"החלוץ".

הלא דברנו כאן הרבה על תפקיד הנער בתוך אוונגרד של העליה ההמונית, ולתפקיד זה, למלאו המשביע רצון, צריך הנער כמו כן להיות מוכשר במובן המקצועי; בית"רי שלא למד למקצוע, לא יכול לעלות, ההכשרה המקצועית הנה סמן הבגרות - מבלי הכשרה הזאת לא נהיה עולים בעלי ערך שלם. ההכשרה המקצועית בבית"ר עומדת על מדרגה די משביעה רצון ומן הענין להעיר, כי מדריך ההנהלה הציונית מר צמח, הודיע כי החוה הלטיבית לבית"ר הנה אחת החוות היותר טובות. המצב בפולניה גם הוא משביע רצון, עלינו להתייחס להכשרה המקצועית בכובד ראש.

אל ההכשרה המקצועית אינם צריכים להתקבל חברים שלא גמרו את שתי ההכשרות האחרות.

בעד ארץ ישראל ראוי כמעט כל מקצוע, לא רק החקלאות. להכשרה המקצועית יש כמו כן ערך חנוכי, היות והחבר מתרגל לעבוד בתנאים קשים

ובעבודות קשות.

היו מקרים שחברינו העולים לא רצו לעזוב את תל אביב למרות שהיו מחוסרי עבודה וללכת אל הגליל ששם חכתה להם עבודה. מקרים כאלה צריך לעקור בשורש.

לכל מובן כי עלינו לתקן את המצב בלתי הנורמלי השורר בהכשרה המקצועית. לדאבוננו הגדול ההנהלה הציונית אינה מטפלת בהכשרה המקצועית, ובהנהלתה המרוכזת כמוסד מדינאי, היא יודעת רק למסור ל"שמאלים" את התקציבים ואת הרשיונות לעליה.

אם החבר לובוצקי הציע כי העליה לא תהיה מחויבת לכל החברים, באותו מובן כמו שהיתה עד כה, הרי מובן מאליו כי ההכשרה המקצועית צריכה להיות אובליגטורית לכל חבר, צריכה לקבל את הריגולציה שלה ע"י פקודת השלטונות בבית"ר, על ידי הנהלת ההכשרה תחת דגל בית"ר ופקודת המוסדות המנהלים בבית"ר. (הא' פרופוס מציע שורה של הצעות אשר נמסרו לוועדת ההכשרה המקצועית – ראה החלטות הועדה להכשרה המקצועית).

הרב הדנציגאי סגלוביץ', אשר נוכח בישיבה שואל אם במוסדות ההכשרה בבית"ר מתנהל המטבח כשר, בשם הכנוס עונה הח' דיסנצ'יק, כי בכל מוסדות ההכשרה אשר נוסדו ומתנהלים ע"י בית"ר, המטבח כשר הוא לגמרי. ישנם מקרים אחדים שפרטים עובדים אצל אכרים, ובעד כשרות אכילתם אין אנו יכולים כמובן לערב.

ישיבה חמישית: 14 באפריל בבוקר.

וויכוחים על ההרצאות של ליברטל, ז'בוטינסקי ופרופס.

רמבה (פולניה) – מהמרצים על ההכשרות בבית"ר היו יכולים לקבל את הרשם, כי כל אחד מדגיש כי ההכשרה עליה הוא מרצה היא החשובה ביותר. ככה שמענו מפרופס, מליברטל וגם מראש בית"ר. האחרון אמר אפילו, כי ההכשרה ההגנתית קודמת לעברית. לא ולא: כל שלשת ההכשרות הנן בערכן ובחשיבותן בחנוך בית"ר שוות, ואם נחפוץ כבר לעשות דיפרנציאציה, הרינו צריכים לאמר, כי ההכשרה הרוחנית הכוללת הרבה ענפי ההכשרות האחרות, היא העומדת מעל לכל ההכשרות; על אחת כמה וכמה, שיש לנו עוד הרבה לעבוד, עד שנוכל לאמר, כי ההכשרה הרוחנית בבית"ר עומדת על מדרגה המשביעה רצון.

לא נכון כי העבודה צריכה להתנהל בצורת הרצאות, יותר חשובות שיחות מאשר הרצאות יבשות. חשובה מאד השפה העברית בבית"ר, אשר כעת איננה עברית כולה. השומר הצעיר הקוואזי-ציוני כולו עברית, ואנחנו הציונים ב-100% איננו עוד מעובררים. יש דעה כי בית"ר צריכה להיות כולה מיליטריסטית. אין זה נכון, כי בארצות שהחמר האנושי אינו עומד על הגובה הנחוץ, יכול לבוא ע"י נהול מיליטריסטי טשטוש המושגים.

ד"ר קיפל (אוסטריה) – יש לי הרשם כי המתווכחים לא הבינו היטב את ההרצאה של החברה ליברטל. החברה ליברטל רצתה להעיר אך ורק על הצד הפורמלי של הפרובלימה החנוכית. יחסנו לפרובלימות החנוך אין לקבוע

מנקודת השקפה "טוב" או "רע", כי אם מתוך ההכרה מה הוא התנוך המביא את התועלת הכי גדולה לבית"רי. רוצים אנו להראות את הדרך לציונות, אולם אל נשכח, כי יכולים אנו, נגד רצוננו, לחנך יהודי גיטו – דוברי עברית. עלינו ליצור טפוס חדש, אשר אינו מקדיש את כל האינרגיה שלו לפלפול ושטויות. הפאנאטיה שלנו, כשרון אשר ירשנו מהגלות, צריכה להצטמצם, עלינו לראות את המציאות. מדינתנו העברית צריכה להמצא על האדמה ולא בשמים. את המציאות נלמד לחברינו ע"י למוד ההסטוריה, אבל לא על ידי הא"ב לילדים, וגם לא על ידי גריץ, כי אם בהשתמשנו בספרי הזמן וכו'. נקח נא לנו לדוגמא את ז'בוטינסקי בתור האישיה האידאולוגית עבורנו, נלמד הופעה בטוחה אבל צנועה, צורה טובה ויפה ונקיות: אל נא נטיף על משמעת, כי אם נכשיר את עצמנו ואת חברינו להופעה זו. דבר מה נוכל אולי ללמד במובן זה מפרוסיה הווילהלמאית.

רייכעס (פולניה) – פונה בבקרת חריפה נגד כל המרצים בעניני הכשרה, ומוצא כי ההרצאות לא תדרו לתוך הענין הנידון. למשל: החברה ליברטל לא נגעה אף במלה אחת בשאלת התנוך, הדין וחשבון של הד"ר הופמן לא הכיל את תמצית הדברים. – חנוכנו צריך להיות צופי, ועל שדה עבודה זו צריכה להופיע ספרות רחבה, אשר עד כה חסרה היא לנו לגמרי.

דיליון (ליטא) – רצוני לדבר על יחס שלשת ההכשרות ביניהן לפי ההרצאות והויכוחים ששמענו. לא די בזה באמרנו כי 3 ההכשרות חשובות הן במדה שווה. הויכוח לא התבונן אל היחס האורגני שקיים בין 3 ההכשרות, גישה כה מכנית עלינו לדחות. כל הכשרה אין היא עולם בפני עצמו. – קדם כל ההכשרה הרוחנית: היא מורכבת משני אלמנטים: ההכשרה הרוחנית באופן מדויק אשר עליה להכין את החברים ליתר ההכשרות וההכשרה התרבותית באופן צר, אשר צריכה להקנות לבית"רי ידיעות הנחוצות לכל יהודי הבונה את ארצו. ההכשרה ההגנתית נובעת ישר מתוך האלמנט הראשון – זהו חלקה של האידאולוגיה הבית"רית. נחוץ לנו מיליטאריזם בית"רי, לא מתקיף אלא הגנתי.

ישיבה ששית, 14 באפריל אה"צ:

דיסציפלין מציע, שהנשיאות תשמש כאותו זמן כועדה מתמדת. ההצעה מתקבלת פה אחד.

כ"ץ מרדכי קורא את ההרצאה על הקרן "תל-חי"

הקרן הזאת נוצרה כדי לשמש מכשיר בידי אידיאה לאומית מסוימת אשר יסודה ברעיון הרינסנס והתחיה העברית הכללית. הקונצפציה הזאת, שבחוג השקפת העולם הציונית, שמה: "כבוד וגאון לאומי והכרת ערך עצמי של עם" וכתוצאה מזה: תגובה של כבוד, של הפרט ושל הכלל, על כל עלבון והתקפה, הן במובן המוסרי והן במובן הגופני-פיזי. קונצפציה זאת נובעת באופן ישר מהאידאולוגיה הכללית של הלאומיות העברית המתחדשת ומהווה חלק אורגני

ובלתי נפרד מאידיאולוגיה זו. לעומת חוסר האונים, היא מציגה את הכח, לעומת ההפקר של החיים היהודיים – את הבטחון וההגנה העצמית, לעומת הפרזות – את חומות המגן.

הסיסמאות הללו נפלו ברחוב היהודי, כאמור כבר, עם ראשית פריחת רעיון התחיה הלאומית. את בטויו האידיאי החזק והבולט ביותר מצאו בשירי התוכחה והזעם של גדול משוררי ישראל בתקופה ההיא – ח.נ. ביאליק, במאמריו ונאומיו של דברה הראשית של אידיאת ההגנה, – אז וגם היום – ראש בית"ר ז'בוטינסקי, ובנאומו של מכס נורדאו על ה"מוסקעל יודענטום" – ואת בטויו המעשי בפעולות ההגנה של הנוער העברי ברוסיה, ביסוד הלגיון העברי ובמעשי גבורותיהם של גבורי "תל-חי".

אפס, דרך התפתחותו של רעיון ההגנה לא היתה אצלנו סוגה במושגים. הוא לא נעשה מעולם קנין כללי וטבעי של התנועה הלאומית, ועל אחת כמה וכמה של המוני העם הרחבים. ואם בכל זאת פרץ לו מזמן לזמן דרך, מצא בטויו והבריק את חיי העם בברק של גבורה עברית קדומה, ואף כתב דפים מזהירים בתולדות עמנו בשנים האחרונות – הנה היה זה מעשה נועז של יחידים ובודדים, – וברוב המקרים על אפס וחמתם של מנהיגיה הרשמיים של האומה ומביעי דעת הקהל. אפילו הנוער, בחלקו הגדול, לא התלהב בעד הרעיון הזה ולא שנה את יחסו האדיש והמזור או גם השלילי.

יסוד התופעה המזורה הזאת מונח לדעתי בשתי סבות עקריות. ראשית – יחסה של ההסתדרות הציונית. ההסתדרות הציונית הרשמית אשר דרך כל פעולותיה עובר כחוט השני – ההכנעה, ההתרפסות, חוסר כבוד לאומי והעדר אמונה בכוחיו של העם – לא יכלה מוכן מאליו לקבע יחס אחר כלפי רעיון ההגנה העברית, והחנוך הספורטיבי של הנוער העברי בכלל, מאשר יחס של שלילה גמורה או במקרה הכי טוב – של אדישות מוחלטת. ההסתדרות הציונית בכלל לא התענינה מעולם בחנוך הנוער ולא הבינה להעריך את ערכן של ההסתדרויות הספורטיביות, אשר התיחסה אליהן – ומתיחסת מוכן מאליו גם עכשיו – מתוך אירגנרציה גמורה.

היא דנה את הרעיון המרום והיפה הזה לגניזה, כמו שדנה לגניזה כל שאיפה ציונית נאצלה וגדולה אחרת. אך לא זה בלבד. ישנה עוד סבה והיא אולי העקרית, היסודית.

זוהי: היחס השלילי אל הכח והתרבות הגופנית מצד רוב היהודים בכלל – וכתוצאה מזה גם אל רעיון ההגנה. תפיסה משונה זאת יסודה בפסיכולוגיה הגלולית שהפכה את החולשה וחוסר-האונים היהודי לאידיאולוגיה של "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוח". תנאי החיים בגלות הרסו את נשמת היהודי ושללו ממנו את האינסטינקט האלמנטרי והטבעי, שיש לכל בעל חי, אינסטינקט ההגנה העצמותי. כל תופעה, כל רעיון שקשור בכח גופני ובגבורה פיזית – נתפסים ע"י היהודים כדבר מה טמא, דבר מה "גויי" אשר איננו לפי רוח היהדות. דעה משונה ומוטעית זאת יש לה שרשים עמוקים בהכרה של היהודי והיא השאירה את עקבותיה אף בלבותיהם של חוגים רחבים מבין הנוער ואף הנוער המתמר להיות נושא דגלה של סיסמת "נשמה בריאה בגוף בריא" בכלל. יש לפעמים

לתמוה באיזה עקשנות ועקביות משונה, ההסדרויות הספורטיביות, כביכול, שומרות מכל משמר על תכניותיהן לבל יחדרו אליהן מקצועות פסולים כגון בוקס, סיוף דושיירדושיצו וכיוצא בזה. זאת היא ירושת הגלות הארורה. וכתוצאה מכל זה, גרם מזלו של רעיון ההגנה העברית שיהפך, תסלחו לי בעד הבטוי, ל"ממזר" בתנועה הציונית.

הודות ליחס המשונה והמזר הזה לרעיון ההגנה והחנך הגופני – היינו חסרי אונים במאורעות אוגוסט 1929 בא"י והננו חסרי אונים בכל מקרה של התנפלות חוליגנית בארצות הגולה.

התנועה הציונית המתחדשת – ובראש וראשונה "ברית תרומפלדור" – הציגה להן למטרה לכשר את ה"ממזר" ולהפכו ל"בן יקיר" לתנועת התחיה העברית. המטרה הזאת יכולה להושג ב־2 דרכים:

(א) החנך ההגנתי הרוחני. יש לכשר את הלבבות ברוח הפרינציפיון של ההגנה. צריכים לעקור מן השורש את הירושה הגלותית הרעיונית ע"ד "טריפת הכח הגופני". יש לטעת בין הנוער את ההכרה שההגנה זכות וחובה היא, שאי־הגנה – חרפה היא. שזכות ההגנה נקנית ביום הולדו של האדם: לחיות – זאת אומרת להלחם: להלחם פעם באמצעים מוסריים, ופעם, לדאבונו – באמצעים פיזיים. זאת היא ההכשרה התיאורטית, הרוחנית, הייתי אומר: הפסיכולוגית. הדרך השניה, היא דרך החנך המעשי הקונקרטי.

(ב) ללמד את ה"מלאכה" ולהקנותה לנוער. אנחנו כלנו, היושבים כאן, יודעים איזו מעצורים ומכשולים ענקיים עומדים לשטן על דרך זו: טעם כל המכשולים הללו הוא אחד: חוסר אמצעים חמריים. אין אינסטרקטורים, אין אולמים מתאימים, אין מכשירים, אין ספרות מתאימה. כדי לפתור את הפרובלימא הזאת, כדי להמציא את האמצעים ולהתאים את התנאים ולהגשים ע"י כך רעיון ההגנה שעליו דברנו למעלה – נוצרה הקרן "תל־חי". רעיון ההגנה – הוא המצע האידיאלי של הקרן הזאת, ותפקידה: לשמש כמו שאמרתי כבר מבתחילה, מכשיר מעשי בידי האידיה הזאת לגשומה במעשה.

המסקנה שיש להסיק ע"פ כל זה ע"ד היחוסים ההדדים שבין בית"ר ות"ח מתבקשת מאליה: ברית תרומפלדור היא נושאת דגלה של אידית ההגנה, קרן תל־חי קרואה להיות המכשיר המעשי בגשום האידיה הזאת – זאת אומרת שהקרן תל־חי היא קדם כל קרנה של בית"ר וגורלה של בית"ר קשור בגורלה של קרן תל־חי!

מתוך הכרה זאת צריכה הועדה העולמית לגשת לדון בהצעות המעשיות ע"ד עבודת בית"ר ופעולתה לטובת הקרן הזאת בעתיד ומתוך הכרה זאת צריכים הצירים לעזוב את הועידה ולגשת למחרת לפעולה מרצית, מעשית.

דיסנצ'יק קורא את הרצאתו על השאלות הארגוניות.

עד כה היו בבית"ר כל מיני שטות תקנון החל מהמבנה הצבאי הטהור עד שטה דימוקרטיית לגמרי. המפקדה העליונה לא מצאה לנחוץ לכונן את ארגון הסניפים הארציים בכיוון אחד היות ולא היה תקנון קבוע, כי החלטות הפגישה הורשאית, אשר קבעו את יסודות התקנון לא יכלו לספק את הדרישות. לפני פגישת וורשה היו מקרים שהמפקדות הראשיות והמפקדים הראשיים היו

מתחלפים בלי הסכמת המפקדה העליונה. אחרי וורשה היינו מדקדקים על זה, ובלי אישור מטעם המפקדה העליונה לא יכלו לחול שנויים בתרכובת המפקדות. – בא"י קיימים תארים אשר אינם קשורים במשרות החברים, אבל גם לדעת חברינו בארץ השטה הזאת פשטה את הרגל, אין תאר בבית"ר אלא זה שנוצר ע"י משרה ידועה.

שאלת התקנון היא אחת השאלות הכי קשות בבית"ר.

הננו צריכים ליצור תקנון אשר יתאים הן למהות בית"ר בתור הסתדרות לגיוניסטית הנויה על משמעת, והן לצורת בית"ר בתור הסתדרות חפשית; על כן עלינו ליצור תקנון הבנוי מצד אחד על העקרון מלמעלה למטה, למען לעצור בוויכוחים בעבודה היומיומית, אבל מצד שני יש להביא בחשבון את האופי החפשי של הברית, כי הרי הבית"רים נכנסים לבית"ר ברצונם הטוב, ויש לתת אפשרות לכל חבר להשפיע על דרכי ההתפתחות של בית"ר. לכן אי אפשר לחקות את משטר הצבא בכל 100% על כן יש ליצור פשרה בין שני האלמנטים האלה. פשרה זו יוצרת התקנון אשר מציעה לוועידה העולמית המפקדה העליונה. (אותו התקנון שהוחלט ע"י הוועידה בשנויים קטנים, – המערכת). הוועידה העולמית מורכבת לפי התקנון המוצע משני חלקים שווים: ממונים ונבחרים. על מנת להמנע מהשפעות ההמונים על תרכובת השלטון להבא, הוצע, כי ראש בית"ר יבחר אך ורק ע"י החלק הנבחר. יחד עם ראש בית"ר מתאשרת התכנית לעבודת השנתיים הבאות ונבחרת רשימת המפקדה העליונה המוצעת על ידו. אחרי הבחירות עובר כל השלטון לידי ראש בית"ר והמפקדה העליונה. לפני הוועידה העולמית מציעות הוועידות הארציות למפקדה העליונה העומדת להבחר שבעה מועמדים למנוי מפקדה ראשית. מהם בוחרת המפקדה העליונה 4 חברים ומציעם לאישור לראש בית"ר. אם לא ימצא בין המועמדים מספר מספיק ראוי להיות חברי המפקדה הראשית, היא פונה למפקדה הראשית בתרכובת המצומצמת הנאשרת, ומבקשת להציע מועמדים חדשים. יש רק מפקד מקומי, אין מפקדות מקומיות. היות וע"י חלוקת כל הברית לגדודים, יצירת המוסדות של מפקדי גדודים, הנהלת הסניף המקומי נעשית אפשרית למפקד מקומי בלבד.

ועכשיו לחלוקת הפרטים בבית"ר. כל הברית נחלקת לגדודים. כל גדוד לכתות לכל הפחות כנות שמונה איש ותשיעי בראש. בכל גדוד צריכים להיות כל הדרגאות – מכל דרגא כתה אחת. על ידי זה נשיג, שכל חבר ימצא כל 9 שנות לימודיו בבית"ר באותו גדוד. עד כה היה מרכז הכובד של ארגון בית"ר על הכתות, ששמשו כקבוצות הבודה התרבותית. כת הננו רוצים שהגדודים והכתות תהיינה יחידות צבאיות-ארמיניסטרטיביות. מפקד הסניף המקומי הוא הוא המרכז את עבודת כל הגדודים שבעירו. הוא מקשרם עם המפקדה הראשית. בסניפים מקומיים יותר קטנים מתלכד מפקד הגדוד במפקד הסניף המקומי. – לפי הצעת ראש בית"ר החליטה המפקדה העליונה להציע לפני הוועידה העולמית ליצור מוסד חדש: שופט בית"ר. אין המפקדה העליונה יכולה להתעסק בחקירת כל מיני סכסוכים ומריבות; דבר זה מעכב ומפריע את מהלך העבודה הרגיל. בשעת פרוץ סכסוך עוברת המפקדה העליונה הלאה עם

המפקדה הישנה, עד אשר שופט בית"ר יחקור את הענין ויודיע את הכרתו: על סמך הכרה זו יחליט ראש בית"ר החלטת גמר בענין התלונה או הבקרת. שופט בית"ר יבחר כראש בית"ר. לבסוף מלים אחדות על הריזורוה, שנוצרת מהחברים שגמרו את הקורס המלא של החנוך הבית"רי. בני בית"ר או אנשי הריזורוה נכנעים במובן בית"רי לפקודת הכנוס והגיוס. כמו כן הדרגא ד' נותנת לבית"ר את החומר האנושי למנוי מפקדים ובעקר פועלת במסגרת ברית הצה"ר.

מובן מאליו כי התקנון כשהוא לעצמו לא יספיק לסדור גמור של סדר העבודה בבית"ר. לזה נחוץ עוד ריגולמין – תקנון פנימי – לסדור הארגון הפנימי. הצעה לזה ישנה, אולם עליה ארצה אך ורק לפני הועדה. על הריגולמין יחליטו ראש בית"ר ושלטון בית"ר כי לא נוכל להחליט בוועידה על ענין אשר יוכל לקבל שינויים גדולים עד לוועידה הבאה.

לבסוף הנני מציע לוועידה לקבל את הצעת החוזה של וועידת הצה"ר הפרגאית בלי שום שנויים, בכדי לאפשר רטיפיקציה מידית ולסדר את היחסים בין הצה"ר לבין בית"ר. אציע אך ורק בתור הוספה לחוזה להחליט כי בית"רי – חבר הצה"ר – יכול להגרש מהצה"ר אך ורק לאחרי התיעצות והסכם עם המפקד הבית"רי של החבר הנ"ל. כי אחרת, יוכלו להוציא מבית"ר ע"י גרוש מהצה"ר את כל הבית"רים, אם בגירושם תרצה הצה"ר.

ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי – מוסר ביאורים בדבר מוסד של שופט בית"ר. אין זה מוסד של בוררות גרידא. זהו מוסד לבקורת. הייררכיה הבית"רית היא ממונה ומפני טעמים שונים יכולים להיות טעויות ומגרעות.

גרשון שץ (א"י) מרצה על הנושא: ארגון העליה הבית"רית.

לפני 6 שנים עלתה הקבוצה הראשונה הבית"רית ארצה: היא היתה קבוצה של בית"ר בלטיביה. עתה ישנה עליה בית"רית עוד יותר גדולה; אולם יש לציין, כי עליה זו אינה מאורגנת כלל וכלל בהתאם לתפקידי בית"ר בארץ, אשר הם באותו זמן הנם תעודות רביזיוניסטיות. – בחפצנו לבנות מדינה זקוקים אנו לקאדרים מאורגנים. כשבא לארץ רביזיוני פשוט אין באפשרותנו לנצלו כפי רצוננו. על כן יש לנו צורך באנשים העומדים תמיד נכון לפקודותינו, אנשים כאלה יכולה לתת לנו אך ורק בית"ר. ומכאן ההכרה לעליה בית"רית. עד עתה היתה לנו עליה רביזיוניסטית של בית"רים. בארץ נוסד ארגון עולי בית"ר, זהו – ארגון עובדי הצה"ר ובית"ר, בכדי להגדיל את ערכה הקולקטיבי של העליה הבית"רית. תפקיד הארגון – ליצור אפשרויות כלכליות לעלית בית"רים מהגולה. – מה גרם ליסוד הארגון?

קודם כל היחס של ההסתדרות השמאלית לפועל הריביזיוניסטי! אולם לו היה יחסה של ההסתדרות הקימת כעת אחר – יותר חיובי לצה"ר – לא יכולנו להכנס לתוך הסתדרות זו, היות והיום ברור לכל, כי הסתדרות העובדים הכללית מתלכדת כולה לתוך המפלגה המאוחדת בא"י, אשר היא אבן הפנה של הציונות הרשמית. איזו שייכות לקרן פוליטית של ההסתדרות לאינטרסים המקצועיים של הפועלים?! בתנאים כאלו אין לחברינו שום אפשרות להשאר

בתוך ההסתדרות. אם חברי בית"ר, עולי לטביה, עוד חשבו לפני שנה, כי אפשרית מלחמה נגד הכיוון הקיים בתוך ההסתדרות גופא, נוכחנו לדעת, כי להשאר בהסתדרות, פירושו – בגידה בציונות הפוליטית. הצביון הפוליטי המפלגתי של ההסתדרות והפרסיות נגד חברינו, אלה הם שני הגורמים שדחפו לייסוד ארגון עובדי בית"ר והצה"ר. לולא ארגוננו העצמאי היינו שלולים יכולת לקלוט את העליה הבית"רית. ע"י זה נפגש את ההסתדרות בעניני עבודת יום-יום וע"י כך אולי יעלה בידנו להכריחה לבוא אתנו בדברים לשם הסכם על יסוד ציונות מדינית. חסר ארגון עובדים ריביזיוניסטים חזק, הוא הוא הסבה של אי-ההצלחה של הועד הפועל הריביזיוניסטי בנסותו לבוא כמו"מ את ההסתדרות העובדים הכללית. אנו צריכים ליצור מארגוננו את ההסתדרות הלאומית של הפועלים העברים בארץ. אם ברית הצה"ר תצא מההסתדרות הציונית נצטרך בין כה וכה להחל בארגון המקצועי של הישוב ובתוכו גם בארגון מעמד הפועלים, נהיה נאלצים לארגן קופת חולים משלנו, וארגון ההתישבות משלנו – עד שניצור בארץ אטמוספירה חברתית ופוליטית כזו, אשר תאפשר את צרוף כל המוסדות האלה אל הארגון הלאומי הכללי של הישוב.

א"י היא תחנת-נסיונות ואנו צריכים להשקיע את כוחותינו בנסיונות האלה. צריכים אנו להראות לישוב את הדרך לפעולה בארץ. למשל ראש פנה זקוקה להגנה מיוחדת, לכן שם עלינו לשלוח את הבית"רים; בכלל כל הגליל במובן ההגנה מסוכן. על כן בית"ר שלחה לשם את חבריה אף על פי שתנאי העבודה והמשכרת בגליל יותר רעים מבשאר חלקי הארץ. בתור כח מאורגן, יש לנו ערך חשוב בהגנה. חברינו גורמים להשלמת הרעיון הריביזיוני בכל מקום לשם הם באים ומתישבים בעבודה. תפקידנו הראשון והחשוב הוא ליצור את הלך הנפש בשביל להנהיג בחיי הישוב את הבוררות הלאומית ואת הלשכות הניטרליות; לזה, מובן מאליו, מצטרף תפקיד ההגנה. כדי שיהיו לנו חברים המתאימים והנכונים למלוי תפקידים אלו, צריכים להוצר "גדודי עבודה" בית"רים, אשר בס מתגייסים לשנתיים כל חברי בית"ר העולים ארצה. במשך השנתיים הם עומדים נכונים לשרות לפי פקודת המוסדות המנהלים. צריך לעצור במצב אי-הנורמלי, כי כאשר נחוצים לנו חברים לכבוש נקודה ידועה עלינו לחפש את האנשים, היות וחלק מחברינו החיים בתל-אביב מאנו לעבור לעבודה לכפר.

(הא' ש"ץ מתעלף ואינו יכול לגמור את הרצאתו אשר תגמר בוועדה לעליה; מההחלטות הועידה בשאלת העליה, אשר נתקבלו בקווים גדולים ברוח הצעות הא' ש"ץ תהיה מובנה נקודת השקפתו. – המערכת).

אדרי (ארץ ישראל) מוסיף לדבריו של חבר ש"ץ – ההסתדרות הכללית עשירה, היא מקבלת תמיכדולות מההנהלה הציונית. גם התישבות חבריה נתמכת ע"י ההנהלה הציונית. פקידי ההסתדרות וגם פקידי המפלגה, למעשה. אם אחד מחברינו מתנגד להסתדרות העובדים ולכיוונה, אז למחרת הוא כבר שלול עבודה.

הכנס האחרון של העולים החליט ליסד ארגון כספי בית"רי וכמו כן קופת חולים חדשה. הארגון הכספי יווסד בתור בנק לאשראים "בני בית"ר" לאחר

הבסוס הראשון של המוסד הזה נפנה עם לגלות בבקשה לרכוש מניות, קופת חולים תוסד ע"י קשר ישר את הרסה ורופאים פרטיים. מאד חשוב הוא סדור השאלה של הספקת העבודה לבית"רים. הבית"רים שהיו בערים ואשר קבלנו בעדם עבודה בכפר, מנעו את עצמם מלקבל את העבודה וע"י זה הביאו הרבה היזק לבית"ר. לכן הנני תומך בהצעת האדון ש"ץ, המציע ליצור פלוגות עבודה בית"ריות. לפלוגות אלו מוכרחים להכנס כל העולים, אשר סדור עבודתם יעשה לפי פקודה. במשך השנתיים שיהיו בפלוגות הנם עומדים תמיד נכון למלא את כל פקודות המוסדות המנהלים בנידון לעבודה. – ארגון זה חשוב כמו כן לעלית קבוצות, אשר ע"י כניסה לתוך הפלוגות האלה לא תבטלנה. אל נשכח את התפקיד החשוב שיהיה לסדור הפלוגות האלה מנקודת השקפה סטטיגית. תם של הישיבה השישית.

ישיבה שביעית: 14 באפריל בערב.

וויכוחים על ההרצאות: דיסנצ'יק ש"ץ, אדרי וכ"ץ.

פרופס (מפקדה עליונה) – מסכים להצעות חברי בית"ר בארץ ישראל ליצור פלוגות עבודה. בעד אי-מלוי של חובתם כתור עולים הוא מאשים את המפקדה הראשית בא"י. בדרך כלל התקנון המוצע הנהו מתאים למהות בית"ר. ישנן שגיאות אחדות קטנות, כגון: אי אפשר לכנס וועידה ארצית אשר תהיה מורכבת מכל המפקדים המקומיים, ובאי כח מכל סניף וסניף מקומי. בפולניה תהיה תרכובת הוועידה כ-700 חברים מתנגד לפרניציפי של מנוי מפקדים מקומיים. אי אפשר לה למפקדה הראשית לדעת מי הם בין חברי הקנים המתאימים לתפקיד מפקד הקן. אל נשכח כי הננו מוסרים בידי מפקד קן את גורלם של 100-200 חברים. לכן הנני מציע שמפקדת הקן תבחר ע"י חברי הדרגא ג' ותאשר ע"י המפקדה הראשית.

ישיבה שמינית: 15 באפריל בבוקר

המשך הוויכוחים על השאלות הארגוניות.

ריטר (גרמניה) – מביע את שביעת רצונו שסוף סוף כל הבית"רים נוכחו לדעת את ההיזק שמביא לנו יחסנו ה"קוואזי-חיובי" להסתדרות העובדים הכללית. רק לאחר שיהיה לנו ארגון פועלים חזק משלנו, נוכל להכריח את ההסתדרות הכללית לבוא אתנו לידי הסכם. בית"ר אין היא מפלגה, ועל כן אין מקום בבית"ר למריבות פנימיות. צריכים אנו ליצור ארגון י מוצק ו"שלאגפערטיג".

יואלסון (מפקדה עליונה) – שבע שנות הקיום לבית"ר הלטבית נתנו לנו הרבה נסיונות, ובאנו לידי הכרה, כי כל האפאראט הבית"רי צריך לפעול לפי רמז; זה אפשרי אך ורק בבנין ארגוני צבאי. ארגון כזה היה לבית"ר הלטבית בשנה הראשונה לקיומה. אולם תחת השפעת "תנועת הנוער" והשומר הצעיר

הנהיגה בית"ר את השטות הדמוקרטיות. תוצאת השטות האלו היתה פלפוליסטיקה שחדרה לתוך הלך מחשבתם ועבודתם של הבית"רים. החלוקה בלתי השטתית לכתות תרבותיות לא הצליחה. כמעט כל זמן עבודתן הקדישו הכתות להסברת ענינים טכניים. ומכאן חסר הידיעות בספורט ההגנה ובשאלות האידיאולוגיה. אפילו המפלגות הדימוקרטיות הכי גדולות מאורגנות על יסוד צבאי. מהו השוצבונד בגרמניה וכו'. בעת המלחמה לוקח גם רודף השלום הכי גדול את כלי הזיין בידו.

עניני האדמיניסטרציה והלמודים אין הם ענין הפלפוליסטיקה והשיחות והוויכוחים; אם לא נחנך את חברינו ברוח משמעת, לא יהיו ראויים להיות חברה משמעתית. וגם החבר וסרמן הסכים לכך, כי בהיות לנו הסתדרות כולה משמעתית אז היינו יכולים לקבל את התקנון המוצע ע"י המפקדה העליונה. פקיד התקנון החש הוא לחנך בית"רים משמעתיים.

ד"ר הופמן (מפקדה עליונה) – הלא מובן מאליו כי יסוד בית"ר היא הפקודה, ולא החלטה, שבאה בעקב ויכוחים הנמשכים יום ולילה. אי אפשר להביא את החבר ע"י ויכוח למלוי פקודה. הערכוביה מפקודות, מוויכוחים, ממשטר צבאי ו"דימוקרטיה" יוצרת רק כאוס לא יותר. אין מקום לשטה אחרת בבית"ר מאשר זו שהוצעה ע"י המפקדה העליונה. מסכים להצעת ש"ץ-אדרי בענין סדור העולים.

בתור ראש בית"ר מציעים את זאב ז'בוטינסקי. (מחיאות כף סוערות).
 זאב ז'בוטינסקי – לפי התקנון החדש הנני צריך טרם בחירתי להודיע לויעדה את תכניתי לשנתיים הבאות וכמו כן לפרסם את רשימת השלטון.
 תכניתי להבא: (1) מיליטאריזציה של בית"ר תהיה אחד העקרונות של עבודתי.
 (2) תוצרת הישוב לבית"ר יהיה התפקיד השני. חלומי להלביש את כל הבית"רים בתלבושת כולה עשויה מתוצרת הישוב: מעון בית"ר יהיה מלא חפצים של תוצרת הישוב.

(3) קרן "תל-חי" צריכה להעשות לגורם הכי חשוב והכי חזק בהסתדרות הציונית: תפקידי קרן "תל-חי" הם חשובים מאד ומן המיותר הוא להסבירם כאן.

(4) חיזוק וגדול העליה הבית"רית, לשם פתוח צבור הפועלים הריביוניסטים בארץ ופתרון כל השאלות הסוציאליות הקשורות בצבור הפועלים. עלינו ליצור גוש פועלים בארץ, נושאי רעיונו. אם אפילו לא עלה בידינו להפוך את ההסתדרות הקימת להסתדרות מקצועית לאומית, אז הרי בעוד שנתים תהיה לנו הסתדרות מקצועית בלתי מפלגתית. – בית"ר זוהי הסתדרות להגשמת תפקידי הצה"ר לשפת הנעורים; על כן – היחסים שבין הצה"ר לבין בית"ר צריכים להיות ביחס שתי ידיים לגוף אחד. בית"ר והצה"ר – חובה אחת כתובה על שתי לוחות, אנו צריכים לתת משל של אחדות יוצאת מן הכלל.

כעת על חברי השלטון; רצוני שיהיו בפאריס לכל הפחות 4 החברים האקטיביים של השלטון. על כן הנני מציע לבחור בשלטון בן 9 חברים, ואלה:

ם:

אריה דיסנצ'יק, משה יואלסון, בנימין לובוצקי, אהרון פרופס, חברי המפקדה העליונה הקודמת. בתור חברים חדשים הנני להציע: ירמיהו הלפרין (א"י), הרי לוי (פאריס), נתן מיכלין (פאריס), רפאל רוזוב (א"י-פאריס), וארנולד שניאורסון (המפקד הראשי בצרפת).

כ"ץ מבקש על סמך תכניתו של המועמד לראש בית"ר ורשימת השלטון שהוצעו, לגשת אל בחירת ראש בית"ר והשלטון. במחיאות כף סוערות הועידה בוחרת בתור ראש בית"ר את זאב ז'בוטינסקי. יחד עם זה נבחר השלטון בתרכובת שהוצעה ע"י ראש בית"ר. לפי הצעת ירמיהו הלפרין (קצין השלטון) מתקבלת פה אחד ההחלטה דלהלן:

"הועידה מחליטה, כי הועידה העולמית הבאה תתנהל רק בשפה העברית חוץ ממקרים מיוחדים יוצאים מן הכלל ברשות ראש בית"ר.

ראש בית"ר זאב ז'בוטינסקי נועל ב-9.45 בערב את הועידה העולמית הראשונה לבית"ר בנאום נעילה כלהלן:

הנני להודות מלב לכל מי שעזר להצלחת ועידתנו העולמית הראשונה. אנו מודים לשלטון והסינט של העיר החפשית דאנציג, ולמטרה הדאנציגאית. ביחוד יש להזכיר את הקבלה היהודית על כל מפלגותיה.

אנחנו מתחילים כעת תקופה חדשה בבית"ר. שלטון חדש, במקום חדש. אולם צריכים אנו לדעת כי בימי הקיץ לא נוכל להתחיל בכל העבודה בכל הקיפה. היום יכולים אנו רק להחשיב את כל ערכה של העבודה שנעשתה במשך השנים האחרונות ע"י המפקדה העליונה; תנועת בית"ר התחילה והתנהלה ע"י ילדים ממש. היחידי שיצא מגיל הנעורים היה הד"ר הופמן. שאר השמות לובוצקי, דיסנצ'יק, פרופס ויואלסון לא שמעתי מימי. עוד בטרם שחברים אלה נחברו למפקדה העליונה התחילו לטפל ביסוד תנועה עולמית, ועבודה זו הצליחה לכל מאה אחוז. עכשיו יש בשורות בית"ר אנשים בעלי ערך וידיעות מקיפות. ובעוד שנים מספר תוכל בית"ר להוציא משורותיה אנשים, שלא יהיו עסקנים מצויינים בלבד, כי אם יסמנו התקדמות ביחס למצב האנושי של התנועה הציונית כיום. שמח אני שכל חברי המפקדה העליונה נכנסו שוב לשלטון אחד חסר ביניהם, זהו הד"ר הופמן. יש לו לד"ר הופמן תפקיד חשוב בתור שופט בית"ר. הוא יעמוד עכשיו ברשות עצמו, כל החלק השחור של עבודתנו יעבור על ידו. עליו ליצור טראדיציה של מוסד אשר לא היה לו דוגמא באף הסתדרות אחת. בשמי אני וכשם כל הבית"רים הנני מאחל לו הצלחה גמורה בשדה עבודתו החדשה.

בנוגע לתכנית רצוני להוסיף עוד מלים אחרות. למה אני מהרהר? הדר בית"ר! חסר בחיינו דבר מה נעלה, אסתטי, אשר משתקף בכל מעשה ופעולה. רצוני שהעם העברי ילמד את הבטוי "הדר בית"רי". תקוותי שיאמרו בין היהודים בנוגע לדבר נעלה: "הדבר הזה כלול הדר בית"רי" כמו שאומרים היום "ג'נטלמן" וכו'.

אתם יודעים כי אינני ציוני רוחני, אולם מאמין אני, כי הטפוס החדש אשר

ניצור, יתן בטוי לאותו ההדר הבית"רי, אשר חסר לנו כעת. עלינו ליצור אצילות עברית; טפוס אשר יזכור, כי על הכל להתבטא באצילות, במלחמה במתנגד עליו להביע יחס יפה ללוחם בו וכו'. אני מקווה, כי מתוך בית"ר יצמח ויפרח ההדר הבית"רי. – הנני בטוח, כי בוא יבא זמן – ולא רחוק המועד – כי הנער העברי ילמד מבית"ר, בית"ר יעשה למחנה המכריע בחיי הנער העברי, יקחו מבין השקפותינו ומרעיונותינו התנועות המתנגדות לנו, כמו שהזרמים השונים בציונות "משאילים" כעת רעיונות ותכניות אצל הצה"ר. אבל דבר אחד ישאר רק אצלנו: ההדר הבית"רי! צריכים אנו לבא לידי כך, כי בלב כל בית"רי תהיה נטועה הנטיה התמידית לשפור נפש. הנני מאחל לכל הבית"רים, לשלטון ולקציניו, לנציבים ולנציבויות עבודה בית"רית פוריה.

אין להגשים מטרות בן לילה, ותהא אפילו השאיפה, לכך ענקית, צריכים להיות נכונים למלחמה ולקרבנות. אין אנו משחקים משחק, לא רק אני ובטח אתם חושבים ברצינות על כל המוחלט והמדובר כאן. זכרו כי תקופתנו אחת התקופות הכי חשובות בפתרון שאלת היהודים. היו נכונים לקרבנות ולמלחמה. היו אנשים היכולים לעמוד בפני סנטימנט, היודעים להתגבר על כל קשי העומד בפני הגשמת מטרתנו. ואיחולי וברכתי יהיו, כי תזכה בית"ר לבנות את המדינה העברית על שתי גדות הירדן. הנני קורא לכלכם לגמור את ועידתנו בשיר התקווה. גשיא נא את שירנו זה בכח ובסדר, כראוי להדר הבית"רי.

תחת הנהלת חבר שרים את התקווה ואת השיר בשוב ד'.
ראש בית"ר מברך את הבית"רים בברכת "תל-חי", ומאות בית"רים נענים ב"תל-חי".

הועידה נסגרה ב-15 לאפריל ב-11 בלילה.

החלטות הועידה העולמית הראשונה לבית"ר

עקרוני בית"ר.

א. ברית תרומפלדור מכירה, כי מטרת הציונות היא לעשות את ארץ ישראל משתי גדות הירדן למדינה עברית ברוב תושבים עברי.

ב. תפקיד בית"ר הוא לארגן ולחנך את הנוער העברי בלי הבדל נתיבות, מין, מעמד או משלח-יד, להיות חלוץ האומה בהקמת המדינה העברית בארץ ישראל, וכל בן בית"ר נכון בכל רגע לגיוס לשם בנין המדינה והגנה עליה לפי פקודת ראש בית"ר והשלטון.

ג. לשם זה:

(1) בית"ר מחנכת את הנוער העברי לאזרחים נאמנים לעם ישראל ע"י הכשרה ברוח, בשפה העברית, במשלח יד ובספורט-המגן.

(2) החנוך הבית"רי מכוון לעליה לארץ ישראל.

(3) בית"ר מכירה, כי תועלת היחיד או תועלת המעמד משועבדות שעבוד גמור במשך כל התקופה של הקמת המדינה בארץ ישראל לתועלת הבנין הזה.

(4) בית"ר מכירה, כי כל צעיר וכל צעירה עברים חייבים להכשיר את עצמם

להגנה על בנין המדינה העברית בארץ ישראל ועל ישובי היהודים בגולה מפני כל התקפת-אלמות מבחוץ.

החלטות בדבר החינוך וההכשרה הרוחנית.

(1) תפקיד החנוך. – בבית"ר אמצעיו נובעים בהכרח מתוך עקרוני בית"ר, ועל כן חפשי הוא מכל תערוכת של שטות, אשר נולדו מתוך צרכים זרים לעם ישראל ולציונות, ויש להשתמש באמצעי החנוך של שטות אלו רק במדה, שהם נובעים מתוך תפקיד החנוך הבית"רי.

(2) הכנוס מאשר את יסודות התכנית לעבודה התרבותית, אשר הוצעה ע"י השלטון (עיי'ן באגרת מס' (15) 3 מיום 15 לנובמבר) וממלא את ידי שלטון בית"ר לשכלל תכנית זו לפי צרכיהם המיוחדים של הסניפים הארציים.

הערה. בפרט על השלטון לעבד תכנית לעבודה תרבותית בשביל בית"ר בא"י בהסכם את הנציבות דשם.

(3) על השלטון לעבד שטה של בחינות לסיום קורס כל דרגא וכ"כ לסיום החנוך הבית"רי.

על השלטון לעבד תכנית של בחינות למדרגות בתור הדרגא א' ("נשר טירון", "נשר צעיר", "נשר בכיר") ולהשתמש כבסיס לשם כך ב"תכנית הנשרים" של בית"ר בא"י.

(4) הכנוס הממלא את ידי ראש בית"ר והשלטון ליצור "עשרת דברות הבית"רי" לשם החניך בדרגא א'.

(5) לשם החדרת הלשון העברית כשפת יום יום בבית"ר ממלא הכנוס את ידי השלטון:

א. ליום הוצאת תריסטומטיה בית"רית שתכיל תומר קריאה ברוח בית"ר ומתאים ללמוד הלשון.

ב. על השלטון להכריז על מועד קבוע באופן תקופתי, בו תתקיימה בחינות לידיעת השפה העברית לכל הבית"רים על כל דרגאותיהם וסניפיהם. על השלטון לקבוע את המועד הראשון לזמן החנוכה הרצ"ב או מוקדם ממנו.

ג. על השלטון להנהיג סמן הכרחי על בגדי הבית"רים שעמדו בבחינת מינימום לעברית.

ד. הכנוס מציע לשלטון לברר אם אפשר לקבוע, כי רק בעלי הסמן הזה יהיו מסוגלים לעלות בדרגא ובמשרה לפי מבנה בית"ר. בעלי הסמן מחויבים לדבר ביניהם רק עברית.

החלטות בדבר ספורט ההגנה.

(1) תרגילי החנוך הגופני (בדרגאות א' וב') וההכשרה ההגנתית (בדרגא ג') הם למוד חובה תמידי לכל קן וקן, לכל דרגא ודרגא, לכל חבר וחברה. יוצאים מן הכלל הזה רק אלה שקבלו חנוך מתאים באיזה מוסד אחר, או אלה שישוחררו על פי תעודת רופא.

(2) השלטון יאחז בצעדים הנחוצים ליצור בראשית שנת תרצ"ב בית-ספר

מרכזי למדריכי בית"ר או אפשרות זמנית להכנת המדריכים ע"י מוסדות זרים הקימים באירופה, לאחרי בואו בקשר את הקרן "תל-ח".
 (3) עוד לפני ראש השנה תרצ"ב על השלטון למסור לנציבויות תכנית מינימום לתרגילי ההגנה בכל דרגא ודרגא.

(4) על השלטון להוציא לאור במשך הקיץ והסתיו תרצ"ב לכל הפחות 3 ספרי למוד: להכשרה ההגנתית בתור המשך ל"ספר תרגילי המשטר". השלטון יבא בדברים את הנציבויות בשאלת התרגומים.
 (5) השלטון יעבד תכנית של כנוס תמרונים עולמי ויציענו לאשור הועידה הבאה.

(6) הכנוס מיסד מדליה בית"רית לשתי מדרגות:
 המדרגה הראשונה נתן ע"י הכנוס בעד הצטינות אם על ישובי הגולה, אם על הישוב בארץ ובנינה.
 המדרגה השנייה נתן ע"י ראש בית"ר עפ"י הצעת השלטון בעד הצטינות בהכשרה ההגנתית.

(7) הכנוס מכיר בהכשרה ימית כבאחד מסניפי ההכשרה ההגנתית.
 השלטון יעבד תכנית עבודה במקצוע זה ויציענה לפני הכנוס הבא ויעזור להתפתחות פלוגות ימיות של בית"ר הקימות, וגם העתידות להווסד.

החלטות בדבר ההכשרה המקצועית

(1) כל בית"רי בוחר את מקצועו בהתחשב:
 א) בתועלת המקצוע לבנין המדינה; ב) בכשרונותיו ובנטייתו האישיים.
 (2) אם מקצועו של הבית"רי אינו דורש עבודה גופנית, עליו בכל זאת לעבוד זמן קבוע עבודה גופנית, למען היותו מוכשר בעת הגיוס לכל מיני עבודה.

(3) על הנציבויות לארגן בכל גדודי בית"ר את ההדרכה בבחירת המקצוע (בערופסבעראטונג) בהסכם את השלטון.
 (4) על השלטון להוודע ולהודיע לסניפים על המצב הכלכלי בא"י לשם ריגולציה של בחירת המקצוע.

החלטות בדבר העליה.

(1) בתקופת בנין המדינה בית"ר שולחת ארצה ישראל את מכסימום של חבריה לשם מלוי תפקידיה המיוחדים; והם: א) הגנה על הישוב בכל המובנים; ב) כבוש עבודה; ג) הגשמת הרעיונות של הבוררות הלאומית ולשכות ניטרליות.
 (2) כל חבר בית"ר עולה לארץ נספח באופן אוטומטי לסניף בית"ר בא"י.
 (3) חבר בית"ר בא"י שהוא פועל חייב להספח לארגון עובדי בית"ר והצה"ר.
 (4) סדור חלוצי בית"ר בעבודה יתנהל עפ"י הכללים האלה:
 א) נוסדות בארץ פלוגות עבודה של בית"ר, אשר כל חבריהן מתגייסים לשנתיים ל"שרות גיוס" ועומדים במשך הזמן הזה ברשות המשרד המנהל

המוזכר להלן הן בנדון למקום העבודה, הן לסוגיה ולתנאיה.
 (ב) כל י שיעלה ארצה מיום פרסום החלטה זו, נכנס לפלוגות האלה בתור חובה.

(ג) תנאי הכניסה לפלוגות העבודה בשביל הבית"רים הנמצאים כבר בארץ ייקבעו ע"י הוראה מיוחדת אחרי מו"מ עם נציבות בית"ר בא"י.
 (ד) תרכובת המשרד הנוזר לעיל ותפקידיו יקבעו בהסכם עם הועד הפועל לברית הצה"ר העולמית.

החלטות בדבר ל"קרן" תל-חי".

(1) הועידה העולמית מכריזה, כי העבודה למען ה"קרן תל-חי" היא אוכליגטורית בעד כל סניפי וקני בית"ר ומטילה עליהם את החוב לעמוד ברשות הקרן הזאת ולהשתתף אקטיבית בכל המפעלים הנערכים על ידה.

תקנון בית"ר

מקרים כלליים.

- 1) בית"ר מקבלת בתור חברים בני הנוער העברי - צעירים כצעירות.
- 2) כל סניף ארצי רשאי להגביל את גילם של חבריו לפי תנאי המקום.
- 3) בית"ר מתחלקת לסניפים ארציים לפי גבולות מדיניים, גיאוגרפיים. בהסכם השלטון רשאית כל נציבות לחלק את הארץ הנמצאת בגדר פקודתה לגלילים, אשר בראשם יעמדו מפקדים גליליים.

משמעת בית"ר.

- 4) לפי "עקרונות בית"ר", יסודה של בית"ר, היא - משמעת בית"ר; פרושה - כי מוסדות המנהלים הגבוהים והמפקדים הנם בעלי רשות-הפקודה על המוסדות והחברים המופקדים להם.
- 5) כל חבר וכל מוסד מחויבים למלא ללא שום התנגדות, סתירה או תנאי, את כל ההוראות והפקודות, הבאות בשם הנהלות עליונות או מפקדים.
- 6) לכל חבר ולכל אינסטנציה רשות האפלציה על הוראה או על פקודה, אבל אחרי מלוי הפקודה דלעיל ורק דרך המפקד הבלתי אמצעי של המתאונן. המפקד מצדו מחויב למסר את האפלציה לאינסטנציות העליונות המתאימות במשך לא יותר משלושה (3) ימים.
- 7) לשם חסון המשמעת והחנוך המתאים לה - בידי האינסטנציות העליונות והמפקדים - רשות הענשה בגדר התקנון הפנימי דבית"ר.

מוסדות ההנהגה.

- 8) האינסטנציה העליונה דבית"ר הוא הכינוס העולמי המתכנס פעם לשנתיים.

9) הנהגת בית"ר מובטחת על ידי מספר אינסטנציות, אשר כל אחת מהן ממנה על ידי וו המפקדה עליה באפן ישר. וזו רשימת דרגאות-השלטון (מלמעלה למטה):

- (א) ראש , שלטון בית"ר;
- (ב) נציב, נציבות;
- (ג) מפקד הגליל;
- (ד) מפקד הקן;
- (ה) מפקד הגרוד-
- (ו) ראש הצרור.

הערה. במנוין של כל האינסטנציות המופקדות חובה על האינסטנציה הממנה לחקך ולהתחשב קודם כל את הגורמים העקריים, וביניהם גם את הדעה השולטת בקרב הצבור הבית"רי הנדון.

הכינוס העולמי.

זה הרכב הכינוס העולמי:

- (א) ראש בית"ר, קציני השלטון, הנציבים וקציני הנציבויות ושופט בית"ר.
- (ב) צירים הנבחרים בקנים הגדולים ביותר בכל סניפי בית"ר הארציים לפי תקנת השלטון; מספר הנבחרים צריך להיות שווה למספר חלק הצירים הבלתי נבחר (ראה: סעיף זה, נקודה א').
- (11) כל חברי הכנוס העולמי הנזכרים בסעיף 10 הנם בעלי זכויות שוות. הרשות לבחר את ראש בית"ר נמצאת בידי רק החלק הנבחר של הועידה העולמית.

(12) תפקידי הכינוס העולמי הם:

- (א) לקבל דין וחשבון השלטון שצריך להכיל את פעולת השלטון,
- (1) מצב בית"ר בעולם ובארצות בודדות.
- (ב) לקבע את הקיום היסודיים של כל פעולות בית"ר עד הכינוס העולמי הבא.
- (ג) ביום האחרון לכנוס לאתר קבלת כל החלטות, מתכנס החלק הנבחר של הועידה, מקשיב לתכנית וכמו כן להרכבת השלטון המוצע על ידי מועמדי ראש בית"ר, ובוחר ברוב פשוט של קולות את ראש בית"ר.
- הערה: עם בחירת ראש בית"ר נחשב גם השלטון המוצע למאושר.
- (13) הכינוס העולמי רשאי, אבל רק ברוב קולות של $3/2$, להכניס שנויים בתכן ובטופס עקרוני בית"ר. שנויים בתקנון יכניס ברוב פשוט.

קריאה לכנוס העולמי.

- (14) מקום, תאריך וסדר היום של הכנוס העולמי נקבעים על ידי ראש בית"ר והשלטון.
- ראש בית"ר.

(17) אלה זכויות ראש בית"ר וחובותיו:

- (א) למנות את קציני השלטון ולהודיע את הרכבו לכנוס העולמי לפי בחירתו;

- (ב) לאשר, לפי הצעת השלטון את הנציבים ואת הנציבויות;
 (ג) לנהל את עבודות השלטון לשבת ראש בישיבותיו, לבקר ולהשגיח על פעולת קציניו במחלקותיהם;
 (ד) לחרץ החלטות בנוגע לעבודה בין ישיבות השלטון;
 (ה) להוציא, ברשותו הוא, פקודות בכל המקרים, אשר לא נקבעו מראש ואשר מכריחות את בית"ר להשיב תיכף ומיד בדברים או במעשים;
 (ו) לפרסם את כל הוראותיו ופקודותיו על ידי המזכירות הראשית של השלטון;
 (ז) בידי ראש בית"ר הרשות להרחיק קציני השלטון, אשר אינם מתאימים לתפקידם וגם לצרף אליו קציני שלטון חדשים;
 (18) ראש בית"ר קובע לו מבין קציני השלטון ממלא מקום אשר הוא בא כחו במקרה שראש בית"ר אינו נמצא במקום מושב השלטון. במקרה זה מוגבלות זכויות ממלא המקום לזכויות אשר נפרטו בסעיפים, 17, 17ד, 17ו; כל יתר התפקידים של ראש בית"ר קשורים הם אל אשיותו ואין איש אחר או ממלא מקומו יכול לנצלם.

השלטון

- 19) השלטון מחלק בישיבתו הראשונה את הנהלת מחלוקותיו בין קציניו, דהיינו:
 (א) מזכירות ראשית;
 (ב) מחלקת החנוך (הכשרה תרבותית);
 (ג) מחלקה להכשרה הגנתית;
 (ד) מחלקה להכשרה מקצועית ועליה;
 (ה) מחלקה לספרות בית"ר וענייני־דפוס;
 (ו) סוכנות ראשית לתוצרת הארץ.
 20) השלטון:
 (א) מוציא למפעל את החלטות הכנוס העולמי;
 (ב) ממנה את הנציב ואת הרשימה של הרכב הנציבות המוצעת על ידו. מציע את מנויו לשם אשור לראש בית"ר.

כנוס ארצי

- 38) הנציב מכנס פעם בשנתיים כנוס ארצי.
 39) זה הרכבו של כנוס ארצי:
 (א) הנציב והנציבות;
 (ב) מפקדי הגלילים;
 (ג) צירים שנבחרו בסניפים לפי ריגולמין מיוחד של הנציבות;

הנציבות ומחלקותיה.

- (41) הנציבות היא - בעלת 4 קצינים. בראשה עומד הנציב כחמישי.
 (42) בישיבה הראשונה היא מחלקת בין קציניה את הנהלת המחלקות הבאות:
 (א) מזכירות;
 (ב) מחלקת החנוך;
 (ג) מחלקה להכשרה הגנתית;
 (ד) מחלקה להכשרה מקצועית ועליה;
 (ה) מחלקה לעתונות ותעמולה;
 (ו) סוכנות ארצית לתוצרת הישוב.

מפקד הגליל.

- (45) מפקד הגליל (ראה סעיף 3). הוא - אינסטאציה של קשר בין הנציבות וקני גלילו.

מפקד הקן.

- (47) מפקד הקן הוא - האינסטנציה העליונה של בית"ר בעירו והוא - בא"כח הקן כלפי פנים וכלפי חוץ.

שופט בית"ר.

- (50) הכנוס העולמי בוחר שופט בית"ר, לפי אותו העקרון שאת ראש בית"ר.
 (51) כל חבר יכל לפנות אליו או בבקרה על איזו עובדה שהיא הקימה בבית"ר או כתלונה אישית על מפקדיו.

היחידות בסעיף.

- (58) הקן כולל את היחידות הבאות:
 (א) צרור - 8 חברים או 8 חברות מאותה דרגא ובראש - תשיעי או תשיעית בתור ראש הצרור.
 (ב) גרוד - מ"4 עד 7 צרורות מכל הדרגאות הקימות בסעיף ובראש - מפקד הגרוד.

החברים.

דרגא א'.

- (73) לכל צעיר הנכנס לצרור של דרגא א', נשאר טירון לכל הפחות שבועיים.
 (74) לאחר עברו לכל הפחות שבועים בצרור הטירון מתקבל ע"י מפקד הקן, לפי הצעה של ראש הצרור בתור חבר ומקבל את הסמן.

דרגא ב'

- (75) חבר של דרגא א' רשאי להתיצב לבחינות המעבר לדרגא ב' לפי הצעה

של ראש צרורו וברשות מפקד הגדוד.

(76) את עברו בהצלחה את הבחינות מתקבל החבר בתור חבר של דרגא ב' ומקבל את הסמן הדרגאי.

(77) כל צעיר הנכנס מבחוץ לדרגא ב' מתקבל, אחרי בקרו את העבודה במשך שבועים לכל הפחות, על ידי מפקד הצרור בתור טירון.

(78) טירון של דרגא ב' מתקבל ע"י מפקד הגדוד בתור חבר של דרגא ב' אחרי אשר הצליח בבחינות שנקבעו למעבר מדרגא א' לדרגא ב'. הידיעות שצוררו כבר רכש מהתכנית של דרגא ב'. בהיותו לחבר הוא מקבל סמן.

דרגא ג'

(79) חבר של דרגא ב' מקבל רשות להתיצב לבחינות המעבר לדרגא ג' מידי מפקד הקן לפי הצעה של ראש הצרור ומפקד הגדוד.

(80) אחרי עמדו בהצלחה בבחינה מתקבל החבר של דרגא ב' בתור חבר של דרגא ג' ומקבל את הסמן המתאים.

(81) כל צעיר הנכנס לדרגא ג' מבחוץ מתקבל, אחרי בקרו את הצרור של דרגא ג' במשך לכל הפחות שלש שבועות, ע"י מפקד הצרור בתור טירון.

(82) טירון של דרגא ג' מתקבל ע"י מפקד הגדוד לחבר של דרגא ג' אחרי עברו את בחינות המעבר, שנקבעו בשביל חברים מדרגא ב' ומקבל את הסמן המתאים.

(83) לפי הצעה של ראש הצרור ומפקד הגדוד נתנת לחבר של דרגא ג' ע"י מפקד הקן הרשות להתיצב לבחינות בני בית"ר.

(84) אחרי עברו את בחינות בני בית"ר ואחרי השבעו את השבועה: "הנני מבטיח (מבטיחה) להקדיש את כל כוחתי למטרת בית"ר ולהכנע למשמעתה" בפני מפקד הקן - מקבל החבר את התאר בן בית"ר.

דרגא ד' (רזרווה).

(85) לדרגא ד' מתקבלים רק בני בית"ר שעברו את בחינות הסיום בהכשרה גופנית-אספורטיבית ובהכשרה תרבותית ואשר כבר נמצאים בהכשרה המקצועית או כבר גמרו אותה.

(86) דרגא ד' מספקת את בית"ר בחברים אחראים למוסדות ההנהלה והחונך בבית"ר, משתתפת באופן פעיל בחיים המדיניים בגדר ברית הצה"ר ונכנעת לפקודת כנוס וגיוס.

אספות בני בית"ר.

(87) מכל חברי בית"ר רק בני בית"ר - הנם בעלי רשות בחירה אקטיבית ופסיבית באספות בני בית"ר.

(88) אספת בני בית"ר מתקימת לכל הפחות פעם אחת לחדש ומפקד הקן מרצה בה על המצב בבית"ר העולמית, בסניף הארצי והמקומי. חוץ מזה דנים בשאלות בית"ר.

(89) פעם בשנתיים מתכנסת אספת בני בית"ר במטרה מיוחדת לבחור צירים

לכנוסים הארציים.

חווה

בין ברית הציונים-הרביזיוניסטים העולמית לבין ברית הנוער העברי על שם יוסף תרומפלדור בדבר סידור היחסים בין שתי הסתדרויות הנ"ל.

סעיף 1. תפקידי בית"ר הנם תפקידי חנוך של הנוער העברי.
 סעיף 2. חוץ מחברי בית"ר הצעירים מ-18 שנים, יכולים אך ורק חברי הצה"ר להיות חברי בית"ר. גירוש מברית הצה"ר גורר אחריו גירוש אוטומטי מבית"ר.
 סעיף 3. חברי בית"ר שגמרו את חוק למודם וחונכם בבית"ר נעברים ומתארגנים באצרון (ריוורווה) של בית"ר. יש להם, למסדות ההנהלה בבית"ר, הזכות, לא להעביר לריוורווה את הגומרים את חוק הלמודים בבית"ר, אם בית"ר זקוקה לעבודתם.

סעיף 4. האוצרון של בית"ר אינו משתייך לחלקה של בית"ר, העומד בשרות הפעילה. האוצרון נכנע אך ורק לפקודת הכינוס והגיוס.

סעיף 5. חברי בית"ר מגיל של 18 שנה ומעלה ממלאים את חובתם הרביזיוניסטית בתור רביזיוניסטים. אין במסגרת העבודה הצה"רית מקום לנקודת השקפה בית"רית. חובת כל בית"רי היא לשמור על ההסכם הזה בהדר הבית"רי שלו.

סעיף 6. חברי בית"ר מגיל של 18 שנה ומעלה ממלאים את חובתם הרביזיוניסטית בתור רביזיוניסטים. אין במסגרת העבודה הצה"רית מקום לנקודת השקפה בית"רית. חובת כל בית"רי היא לשמור על ההסכם הזה בהדר הבית"רי שלו.

סעיף 7. בכל נציבות בית"ר משתתף בתור "אופיסיר דע לי'אסון" בא כוח מרכז הצה"ר של אותה הארץ בזכות דעה מיעצת. בית"ר שולחת את בא-כוחה במרכזי ברית הצה"ר. לבאי-כוחם של שתי הסתדרויות ישנה אך ורק זכות דעה מיעצת וצריכים להיות נאשרים ע"י מוסדות ההנהלה העולמיים. - אותו הדין נובע למוסדות ההנהלה העולמיים.

סעיף 8. השלטון יימצא לפי האפשרות בקרות גיוגרפית לוודא הפועל לברית הצה"ר העולמית.

סעיף 9. לפי בקשת הוועידה העולמית הצה"רית הרביעית בית"ר מקבלת עליה את סידור חברי הצה"ר בהכשרה ואת הדאגה לעלייתם. ברית הצה"ר אינה מנהלת הכשרה מקצועית.

ראש בית"ר ושלטון בית"ר מודיעים, כי הוועידה העולמית הראשונה לבית"ר קבלה בנידון לסעיף 2 של החוזה הנ"ל, החלטה כלהלן אשר תשמש כנינוך להגשמת סעיף זה. "הוועידה העולמית לבית"ר מחליטה, כי טרם תחליט הצה"ר על גירוש אחד מחבריה, שהנו בית"רי, תתקשר ותבא לידי הסכם בענין זה את המפקד הביתי אמצעי של הבית"רי העומד להגרש." מנקודת ראות פורמלית החלטה זו, הוספה היא לחוזה.